

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №6

**СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ**
България, Добрич

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

66	ГРЕХЪТ В СЕМЕЙСТВОТО НА ЛОТ	2
67	АВИМЕЛЕХ ВРЪЩА САРА	6
68	РАЖДАНЕТО НА ИСААК	10
69	ЗАВЕТЪТ МЕЖДУ АВРААМ И АВИМЕЛЕХ	14
70	БОГ ИЗПИТВА АВРААМ	19

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

71	ОПАСНОСТТА ОТ ЧОВЕШКИТЕ ТРАДИЦИИ	22
72	КВАСЪТ НА ФАРИСЕИТЕ И САДУКЕИТЕ	27
73	ИЗПОВЕДА НА ПЕТЪР ОТНОСНО ХРИСТОС	32
74	ИСУС УЧИ ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ СИ НА СЕБЕОТРИЦАНИЕ	37
75	ПРЕОБРАЖЕНИЕТО НА ХРИСТОС	41

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

76	ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ	47
77	ИЗЦЕЛИТЕЛНИЯТ ЗАВЕТ	51
78	НЕПОДХОДЯЩОТО ОБВЪРЗВАНЕ И ХРИСТИЯНСКАТА БИЗНЕС-ЕТИКА	54

Стих за запомняне: "Правдата възвишава народ, А грехът е позор за племената" Притчи 14:34

Текст: Битие 19:30-38

Осъждението дойде върху Содом и Гомор заради тяхното нечестие и жестокост. Но преди това Бог спаси Лот и семейството му. Въпреки че сърцето му се бавеше, той беше избавен на планината, заедно с двете си дъщери, докато жена му, в непокорството си, се превърна в стълп от сол.

Скоро след като беше избавен от унищожението, което изтри от лицето на земята жителите на Содом и Гомор, Лот изпадна отново в безделие и пасивност, които го доведоха до злините, от които беше повален. Уместно е да отбележим, че Лот се радваше на Божията благодат и спасение от унищожението заради това, че се беше отделил от злото и греха на содомците. Сигурно молитвата на Авраам също беше му помогнала да изпълни условията за Божията милост. Бог изпрати ангелите Си да изведат него и семейството му от града, преди унищожението. Той трябва също да е бил много внимателен относно заповедта да не поглежда назад, както и относно това да бяга бързо, след като беше изведен от града. Беше време, когато той се радваше на Божията доброта. Но не след дълго, грехът влезе в семейството му. Същият Лот, който някога се беше отделил от греха на Содом и пазеше повеленията на Бога без компромис, не можа да поддържа това състояние, не можа да продължи този начин на живот след неговото спасение. Той изпадна в грях. Не е чудно, че писанието ни предупреждава: **"Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне"** (1 Коринтяни 10:12).

Лот беше целомъдрен и праведен в Содом. Той поддържаше благочестието си, тъгувайки за греха и нечестието на содомците. Но по-късно той се отдаде на безделие, което доведе него и дома му до грях и нечестие. Животът на Лот илюстрира някои очевидни духовни истини. **Първо:** израждащото влияние на егоистичния избор, записан в **Битие 13**. **Второ:** ефектът от нечестивото обкръжение върху нечие семейство, както четем в **Битие 19**. **Трето:** наказанието върху едно такова семейство, както е записано в **Битие 19:8-31**. И **накрая:** Бог, Единственият съдия на истинското състояние на човека, както четем във **2 Петрово 2:7-10**. Тези духовни истини в живота на Лот трябва да бъдат пътеводни и предупредителни знаци по пътя на всеки вярващ в Библията християнин, чиито надежди и копнежи са да живее угоден на Бога живот.

Въпрос 1: Какви духовни истини можем да извлечем от живота на Лот?

КОРЕНЪТ, ПОРАЖДАЩ ГРЕХА В СЕМЕЙСТВОТО
(Битие 19:30-32; 38:1-26; 49:1-4; 2 Царе 13:1-4; 16:15-23;
1 Коринтяни 5:1-7; Левити 18:1-20; Съдии 18:7)

Лот побегна в Сигор и заживя там с двете си дъщери. Той се отдели от всички хора и остана разделен от Авраам. Той отдели семейството и децата си от Авраам и от Божиите закони и повеления, които ръководеха живота на Авраам и семейството му, и живееше съвсем сам. Колко опасно е да прибегнеш до такова състояние на самота и бездействие, след като веднъж си се радвал на Божиите милости и благодат!

"Тогава петимата мъже тръгнаха; и като дойдоха в Лаис, видяха, че хората в него живееха безгрижно, както сидонците, спокойно и без страх, защото нямаше в земята властелин, който да ги притеснява в нещо; и те бяха далеч от сидонците, и нямаха сношение с никого" (Съдии 18:7)

Горното писание описва състоянието на хората от Лаиш, които живееха безгрижно и които си нямаха работа с никого. Макар че изглеждаха защитени, не след дълго бяха нападнати и унищожени. Това ни показва опасността от безгрижието, самотата, пълното отделяне и изолация, които се наблюдаваха при Лот, който живееше в пещера в Сигор. Най-лошото при Лот, което доведе до падението му, беше неспособността му да запознае децата си с Авраам, за когото Бог беше свидетелствал, че възпитава домочадието си в законите на Бога и в Божията любов. Лот управляваше собствения си живот, но не можа да формира живота и характерите на своите деца, които израстнаха в една покварена среда, повлияна от нечестието и злото. И затова сърцата и живота на Лотовите дъщери не можаха да бъдат очистени от злото влияние на Содом. Кръвосмешението, под каквато и да е форма, е осъдено от Писанието. Трябва да пазим семействата и домовете си от врага, който иска да ни обезпокои. Това е причината, поради която трябва да направим всичко възможно да опазим себе си и домовете си чисти, за да можем да защитим себе си и другите от стратегиите на дявола.

Постоянната връзка с Бога и здравето поучение върху Божието Слово са наистина необходими за поддържането и опазването на християнина жив и силен в Божията любов, за да може да преодолее всяко изпитание. Понеже Лот не се грижеше за това, стана лесна плячка на изкушението, което не дойде отвън, но отвътре, от дома му.

Друг важен корен на злото, което сполетя Лотовото семейство, беше безделието и бездействието, които го нападнаха малко след като беше спасен от унищожението. Това е проклетие. Много велики мъже, които са се радвали на Божията милост и сила, са падали много скоро, след като са изпадали в бездействие. Божият човек, който дойде от Юда, тъкмо беше изпълнил успешно трудната си мисия, когато се отпусна в безделие (**3 Царе 13:1-19**). Той седеше под дъба, когато старият пророк от Ветил дойде и го отвърна от Господа. Давид също стоеше у дома си и безделничеше, когато Израел воюваше. Давид беше видимо защитен и освободен от всякакви вътрешни заплахи и намали бдителността си, когато врагът, чрез Витсавее, го нападна и той загуби Божието благоволение. Ако изкушенията в живота на християнина са толкова фини и измамни, колко трябва да внимаваме, да бдим и да се молим по всяко време. Исус ни учеше:

"Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи... " (Лука 21:34)

Въпрос 2: Кое причини греха в Лотовото семейство?

Въпрос 3: Какво трябва да направим, за да се предпазим от подобно падение?

Въпрос 4: Спомени някои други хора, освен семейството на Лот, които изпаднаха в греха на кръвосмешението и поуките, които можем да си извадим от тяхното падение.

ОПАСНОСТТА ОТ ПИЯНСТВОТО

(Битие 19:34-36; Притчи 23:20,29-35; 31:6; Второзаконие 21:18-21; 1 Коринтяни 6:9-10; Матей 24:48-51)

Макар че по принцип е мъдро да се съхрани потомството, Лотовите дъщери не виждаха друг начин да забременеят, освен чрез семето на баща си. И така, те измислиха как да го напият, за да могат да въздигнат потомство. Тук ние виждаме злото в пиянството. То не само е голям грях само по себе си, но е магистрала за много други грехове в живота на човека. Ако беше на себе си, Лот никога нямаше да извърши този грях, но под въздействието на ферментиралото вино, той извърши кръвосмешение с дъщерите си.

Това ни предупреждава за опасността да разчитаме на предишните си опитности. Лот, който сигурно с презрение е гледал много пияници в Содом, сам изпадна в същия порок. По такъв начин, онова, което изглежда беше пазил толкова много години, беше разрушено в един миг. Пиянството ражда глупост (**Притчи 23:31-35**) и, подобно на Лот, кара пияния да върши срамни неща. Пияният губи всякаво чувство за себе си, за опасност или за благоприличие (**Притчи 23:34-35**). Пияните говорят лошо за Църквата, за Исус и за Библията. Пияниците са замесени с блудства, прелюбодеяства, комарджийство, кръвосмешения, пушене, танцуване и други форми на неморалност.

Пияните са нечувствителни към болката, както за своята, така и за другите около тях. Възприятата им са притъпени, те са лишени от съчувствие. Те са жестоки и себични. Те губят здравето си, богатството си, личността си, добродетелта си и чувството си за справедливост. Както казва Библията: **"Давайте спиртно питие на оня, който загива и вино на огорчения духом"** (**Притчи 31:6**). За пияниците Библията няма нищо друго освен злочестина. Божият гняв и проклетие са върху тях. Всички пияници са отстранени от общение с Бога и Божиите хора, защото никой пияница не е християнин.

Очевидна измама е, че един християнин може да работи във фабрика за производство на бира или по-твърд алкохол. Тази измама става все по-разпространена и е в противоречие с Библията. Да имаме нещо общо с производството на алкохол, директно или косвено, е равносилно на участие в греха на пиянство като го одобряваме (**Римляни 1:32**) и това е грях срещу Бога. В Стария Завет пияниците трябваше да бъдат убивани с камъни (**Второзаконие 21:18-21**). В Новия Завет пияниците са изхвърлени от Божието Царство (**1 Коринтяни 6:9-10**), отлъчени от Божиите хора (**Матей 24:48-51**), и определени за вечно страдание в огненото езеро. Ако пияниците откажат да се покаят, те никога няма да влязат в Божието Царство. За да не бъдем подмамани към пиянство от някой сладкодумен проповедник трябва да знаем, че Бог никога не е извинил акта на пиянство, нито някоя причина за него. Това е опасността от пиянството, което постоянно носи рани и позор на грешника.

Въпрос 5: Опиши кои пороци са свързани с пиянството.

Въпрос 6: Каква е опасността за вярващия, който работи в пивоварна?

ПЛОДЪТ НА ГРЕХА (Битие 19:37-38)

Скоро греховния акт даде своите плодове. Първото дете беше наречено Моав, а второто: Бен-Ами. Ние никога не трябва да забравяме, че Бог ще отплати за всяко нечестиво дело, независимо от това кой или какво го е причинило. Грехът привлича Божия гняв, независимо от това къде бива открит: между грешниците или светиите, между новообърнатите или лидерите на Божиите хора. Лот, който беше славно избавен от унищожението с огън и жупел, скоро изпадна под Божието осъждане. Много поучително за нас е мълчанието на писанията относно по-нататъшния живот на Лот. Както пиянството прави хората да забравят, така то ги прави да бъдат

забравени. Освен краткото споменаване в **Лука 17:28** и **2 Петрово 2:7** името на Лот не се споменава никъде другаде. Така че ние трябва да бдим, да не би след като сме се радвали на Божието благоволение, да се окажем недостойни да влезем в Неговата почивка. Израилтяните, които по чуден начин бяха освободени от Египет, скоро изпаднаха в грях и Бог не ги пощади. Те загинаха в пустинята, въпреки че Бог не беше планирал това за тях. Грехът им стана причина за тяхната гибел. **"...грехът е позор за племената"** (Притчи **14:34**). Стойки върху писанията, ние трябва да внимаваме, за да не позволим на греха да има каквото и да е влияние над нас. Давид предупреждаваше сина си Соломон така:

"И ти, сине мой Соломоне, познавай Бога на баща си, и служи Му с цяло сърце и с драговолна душа; защото Господ изпитва всичките сърца; и знае всичките помисли на ума; ако Го търсиш, Той ще бъде намерен от тебе; но ако Го оставиш, ще те отхвърли за винаги" (1 Летописи **28:9**)

Съветът на възрастния цар, който познаваше Бога, е достоен не само за вниманието на сина му, но и за вниманието на всеки пътешественик към небето, който има надеждата за вечен живот. Докато ходим в светлината на Неговото Слово, Той ще бъде щедър към нас, но когато Му се противим и Той ще се яви противен към нас.

"Тогава Божият дух дойде на Азария, Оидовия син, и излезе да посрещне Аса и му рече: Слушайте ме, Асо и целий Юдо и Вениамине: Господ е с вас докато сте вие с Него; и ако Го търсите, ще бъде намерен от вас, но ако Го оставите, Той ще ви остави" (2 Летописи **15:1-2**)

И най-малкото отклонение от Божията воля е трагично и фатално като предумишления грях. Причинено от преднамерено непокорство, то става сериозно прегрешение и може да доведе до вечна пагуба на душата. От друга страна, ако с любящ и милостив дух сме верни в малките неща, със сигурност ще привлечем божественото одобрение.

Накрая, служителите, водачите и членовете на Божията църква трябва да са пример в чистота, покорство и последователност в тяхното ходене с Бога.

Въпрос 7: Каква поука можем да видим в нашия урок, която ще ни помогне да се радваме на Божията доброта?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	19	Псалми	81
Вторник	..	20	..	82
Сряда	..	21	..	83
Четвъртък	..	22	..	84
Петък	..	23	..	85
Събота	..	24	..	86
Неделя	..	25	..	87

Стих за запомняне: "А Закхей стана и рече на Господа: Господи, ето от сега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му **четверократно**" Лука 19:8

Текст: Битие 20:1-18

Нашата последна среща с Авраам беше при дъбравата Мамре, където той стоеше пред Господа и ходатайстваше за Содом и Гомор. В това учение Авраам пое на юг и достигна до Герар. Неговата вяра в могъщата Божия сила, способна да го упазва, за момент беше разклатена. Бог допусна това в живота на Своя верен слуга, за да съхрани за идещите поколения важни поуки.

Бог не покрива греховете на светиите Си; по скоро ги очиства и освобождава от тях. Освен това, Той иска ние да знаем, че дори и тези, чиято вяра свети като звездите, си имат своя тъмен облак. Макар и да са силни, те също имат моменти на слабост. Но ако те победиха, независимо от слабите си моменти, то и ние също ще победим. Чрез записа за Авраамовата лъжа в Герар, ние също научаваме важното учение за възвръщането, а също и за необходимостта да избягваме действия или противодействия, които могат да причинят препъването на нашите ближни.

Въпрос 1: *Спомени две важни поуки, които откриваме в записа за Авраамовата лъжа в Герар.*

**ЛЪЖАТА НА АВРААМ И ПОРИЦАНИЕТО МУ
(Битие 20:2-6,9-13; 12:10-20)**

"И понеже Авраам казваше за жена си Сара: Сестра ми е, то Герарският цар Авимелех прати та взе Сара" (Битие 20:2)

Тук ние виждаме Авраам да пада в предишния грях на лъжа относно истинската си връзка със Сара (**Битие 12:10-20**). Въпреки че при предния случай, когато излъга египтяните, беше изгонен от Египет, изглежда инстинктът му за съхранение беше най-силното му качество. Той твърде бързо забрави този срамен епизод и го повтори още веднъж. Навиците имат по-силно влияние от знанието. Ако Бог, по благодат, не помогне на човек да скъса с порочните навици, той ще продължи да съгрешава, независимо че знае кое е добро и правилно.

Беше истина, че Сара е сестра на Авраам (по бащина линия), но това беше само половината истина (**Битие 20:12**). Всъщност тя беше негова жена. Древната култура в Палестина позволяваше такъв брак, но даването на Божия закон категорично го забрани (**Левити 18:6,11**). Когато и да се случи авторитета на културните традиции да влезе в противоречие с авторитета на писанията, вярващият трябва да се покори на писанията. Авраам скри факта на неговата женитба със Сара поради въображаем страх за собствената си безопасност. Половината истина е също лъжа, защото тя е измамна и подвеждаща. Лъжата може да е това, което казваме, или това, което премълчаваме. Ако нашето мълчание е с цел да се остави погрешно впечатление, различно от абсолютната истина, то е лъжа. Бог мрази измамата и лъжата, под каквато и да е форма, включително и т.нар. "благородни лъжи". Божията заповед е ясна. **"Да не крадете нито да мамите и никой да не лъже ближния си" (Левит 19:11).** **"Лъжливите устни са мерзост Господу, а ония, които постъпват вярно,**

са приятни Нему” (Притчи 12:22). Всички лъжци, които откажат да се покаят, ще прекарат вечността в огненото езеро (**Откровение 21:8**).

Авраам оправдаваше лъжата си с неоснователния си страх и предположението, че герарците бяха безбожни и похотливи. В резултат на това той се страхуваше, че те ще го убият и ще вземат Сара. И така му дойде идеята: **“Тя ми е сестра”**. Ако само беше продължил да уповава на Бога за неговата защита и ако не беше такъв егоист, че да мисли само за собственото си опазване, за сметка на Сара, той щеше да се избави от клопката на лъжата. Действието на Авраам само отвори път пред похотта на Авимелех към хубавите жени. Той изпрати и взе Сара. Трябва да внимаваме да не би нашите действия да осигуряват нужния стимул за дремещата у другите греховност.

Въпрос 2а: С какво Авраам оправдаваше лъжата си относно връзката му със Сара?

Въпрос 2б: Посочи някои извинения, които днес хората дават за техните лъжи.

Когато Авраам падна, Бог се намеси. Той въздържа Авимелех да не се докосне до Сара. Бог може да пази човек от грях. Той винаги поставя една или друга преграда, за да възпрепятства човек от греха, но в повечето случаи преградите биват подкопани или заобиколени от упоритите грешници. Ако Бог не позволи на Авимелех да съгреша, то как тогава някои казват, че Бог не може да предпазва осветените вярващи от грях днес?

“В сърцето си опазих Твоето слово, за да не ти съгрешавам”
(Псалми 119:11)

Въпрос 3: Какво научаваме от факта, че Бог не позволи на Авимелех да оскверни Сара?

Авимелех повика Авраам, за да го изпита. Човекът, за когото Бог беше говорил като за пророк и чието ходатайство имаше силата да избави неговия отделил се племенник от пламъците на Содом, сега беше порицан от един езически цар. Всеки път, когато вярващите живеят по-ниско, отколкото подобава на тяхното положение в Христа, това дава на грешниците добра почва да укоряват Църквата. В подобни случаи ние, като Авраам, трябва да замълчим и можем само смирено да поискаме прошка за това, че сме пропуснали благословието си. Авимелех също саркастично смърри и Сара, казвайки: **“Виж, дадох на брата ти хиляда сребърника; ето, това ти е покривало за очите пред всички, които са с тебе; и пред всички човеци си оправдана...”** (Битие 20:16).

БОГ ИЗИСКВА ВЪЗВРЪЩАНЕ
(Битие 20:1-8,14-18; Изход 22:1-7; Левити 6:1-7; Лука 19:8-9;
Деяния 23:1-5; 24:16)

Бог Се намеси като Се разкри на Авимелех и му заповяда да освободи Сара, така че обещаното **“семе на жената”** да не бъде изложено на риск. Божието повеление към Авимелех беше ясно. Жената, която беше взел, беше жена на друг мъж. Сара си имаше съпруг. Като такава, тя не можеше да бъде жена на Авимелех. Макар че Авимелех изтъкваше незнанието си, собствената си почтеност и невинност като извинения, Бог му заповяда да **“върне жената на мъжа ѝ”**. Днес невежеството в миналото не е извинение за никого да задържи **каквото** или **когото** и да било, придобито по погрешен начин.

Въпрос 4: Защо Бог се намеси и спаси Сара от ръцете на Авимелех?

Словото на Бога е много строго относно правилата и принципите на възвръщането. Това са дела на вяра, чрез които поправяме предишни грешни деяния, извършени срещу наши ближни: връщане на откраднати или незаконно присвоени неща, притежания или личности на техните законни притежатели; почтенно връщане на заемите, връщане обратно притежанията на измамените, правене на изповед пред засегнатите и извиняване пред онези, които сме оклеветили, така че да имаме чиста съвест пред Бога и човеците.

Истинското покаяние трябва по необходимост да е придружено с първоначалното доказателство на възвръщането. Разкажлата се и простена душа търси как да поправи грешните си деяния от миналото, като доказателство, че наистина съжалева, че ги е извършила. Трябва да отбележим, че много от новоповярвалите не успяват да задържат радостта от спасението си и увереността в спасението си (поради което и не успяват да израстнат бързо във вярата), защото отлагат или отказват да поправят чрез възвръщане (възстановяване) техните минали греховни дела.

Мнозина модерни проповедници отхвърлят или смекчават учението за възвръщането. Някои заявяват, че това е законничество или търсене на спасение чрез дела. Други предполагат, че това учение е отменено, заедно със закона на Мойсей, и по този начин не важи за днешните вярващи, които не са под закон, а под благодат. Но те всички грешат. Възвръщането е правило, принцип и практика, която обхваща всички диспенсации на Божието работене с човека, дори до днес.

Въпрос 5а: Какво разбираш под понятието "Възвръщане"?

Въпрос 5б: Спомени някои лъжливи възгледи относно учението за възвръщането и кажи как ще ги опровергаеш?

Преди закона, Бог заповяда на Авимелех да върне жената, която погрешно е взел. По подобен начин Яков трябваше да се помири с Исав, когото беше оцетил преди много години (**Битие 32:9-32; 33:1-4**). Независимо от това, колко време беше минало, и независимо от Божието присъствие и водителство в живота му, той трябваше да се помири с брат си, преди да може да се радва на благословенията от новото си взаимоотношение с Бога.

По време на царете и пророците учението за възвръщането беше потвърдено и практикувано (**2 Царе 12:1-12; 3 Царе 20:34; Ездра 10:1,19,23,44**). Дори в диспенсацията на благодатта учението за възвръщането е част от Христовото учение, което Той ни заповяда да проповядваме до краищата на света (**Матей 5:23-24**). Закхей се подготви да направи възвръщане (**Лука 19:8-10**). Апостол Павел направи възвръщане и се увери, че съвестта му е чиста пред Бога и хората (**Деяния 23:1-5**).

Някои използват възвръщането само като средство за успокоение на съвестта си от чувството за вина без да се обърнат истински от своята греховност. Това са хора, които правят частични изповеди пред църковните лидери. Но Божието благоволение не може да бъде привлечено от нещо по-малко от искрено покаяние и пълно възвръщане. Дори ако църквата несъзнателно възстанови вероотстъпник с престорено покаяние, то Божията ръка остава простряна против него. **"Няма мир за нечестивите, казва Господ" (Исаия 48:22)**.

Възвръщането трябва да бъде направено с дълбоко разкаяние и в покорство на Бога, а не като че ли се прави услуга на Бога или на засегнатия човек. Когато се направи по библейския начин, Бог изчиства вината и напълно възстановява привилегиите на покаялия се. Но възвръщането, което ще замеси трети лица или ще причини вреда на други хора, трябва да се направи с Божията мъдрост чрез съветване със зрели, пълни със Святия Дух водачи.

АВИМЕЛЕХ СЕ ПОКОРЯВА И ПРАВИ ВЪЗВРЪЩАНЕ (Битие 20:8,14-18)

"На сутринта, като стана рано Авимелех повика всичките си слуги и извести всички тия неща в ушите им; и хората се уплашиха много... Тогава Авимелех взе овци и говеда, слуги и слугини, та ги даде на Авраама и върна му жена му Сара" (Битие 20:8,14)

Авимелех веднага се покори на Божията заповед и върна Сара. Той и слугите му се разтрепераха от Божиите думи, макар и изговорени в сън. Какво предизвикателство за нас, които имаме **"повече от потвърдено пророческо слово"** (2 Петрово 1:19, KJV), да бъдем бързи да се покоряваме на Божиите заповеди. Авимелех използва свободната си воля да се покори на Бога. Когато Бог му каза да върне Сара, Бог добави: **"но ако не я върнеш; знай, че непременно ще умреш, ти и всички твои"** (стих 7). Казвайки това, Бог показва, че Той не насилва свободната воля на човека. Отговорността да се покори или да не се покори лежеше върху Авимелех, както и върху всеки човек днес. Покорството ще привлече благословения, докато заплатата на непокорството ще бъде смърт.

Въпрос 6: Какво предизвикателство получават вярващите днес от начина, по който Авимелех откликна на Божията заповед?

В края на историята виждаме пророческото ходатайство на Авраам за Авимелех.

"И тъй, Авраам се помоли на Бога; и Бог изцели Авимелеха, и жена му, и слугите му; и раждаха деца. Защото, поради Авраамовата жена Сара, Господ беше заключил съвсем всички утри на Авимелеховия дом" (Битие 20:17-18)

Готовността да се молим за онези, които ни мамят или преследват, е белег за Христоводобие. Като изцели дома на Авимелех чрез ходатайството на Авраам, Бог почете Своя служител пред лицето на онези, които бяха го презрели, заради получената се неприятна ситуация. Домът на Авимелех беше изцелен. Всичките му жени бяха изцелени от неплодието си, което дойде върху тях, заради греха. Много пъти задържането на изцелението и продължаването на страданията са поради това, че човек отказва да направи необходимото възвръщане. Затова нека всеки, който търси божествена намеса в своя проблем, да провери живота си и да уреди въпроса с всяко неуредено възвръщане.

Въпрос 7: Какъв урок научаваме от начина, по който Бог почете Авраамовата молитва за дома на Авимелех?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	26	Псалми	88
Вторник	..	27	..	89
Сряда	..	28	..	90
Четвъртък	Марк	1	..	91
Петък	..	2	..	92
Събота	..	3	..	93
Неделя	..	4	..	94

Стих за запомняне: "И Господ посети Сара според както беше рекъл; и Господ стори на Сара както бе казал" Битие 21:1

Текст: Битие 21:1-21

Раждането на Исаак изяви мощната сила на Бог да влияе върху естествения ход на нещата. Съвсем невероятно, Сара, на 90 годишна възраст, от дълги години в менопауза, забременя и роди син на стогодишния Авраам. Името **"Исаак"** означава смях и напомня за първоначалния смях на неверие на двамата родители, който по-късно се обърна в смях на радост и благодарност. В раждането на Исаак ние също виждаме преобраз на Христовото раждане – предсказано от Бог, чакано във вяра, съпроводено с Божествена сила и посрещнато с радост.

Въпрос 1: На каква възраст бяха Авраам и Сара когато се роди Исаак? Какво предизвикателство поставя този факт пред всички бездетни християнски двойки?

**ОБЕЩАНИЕ ЗА НАСЛЕДСТВО
(Битие 21:1-2; 18:9-10; 17:15-16; 2 Коринтяни 1:20)**

Когато призова Авраам, Бог му обеща да го направи отец на велика нация, въпреки че неговата жена Сара беше бездетна и в напреднала възраст (65 години) **(Битие 12:1-2; 17:18-21)**. Това обещание изглеждаше твърде великодушно пред лицето на обстоятелствата. От медицинска гледна точка има някои физиологични фактори, важни за зачеването, бременността и раждането, които очевидно не бяха на лице. Ситуацията се беше усложнила с течение на времето (за около 25 години), и все пак Бог потвърди отново обещанието Си към Авраам, показвайки, че ограниченията на човека само дават възможност на Бог да действа.

"Тогава Авраам падна на лицето си и се засмя, и рече в сърцето си: На стогодишен човек ли ще се роди дете? И Сара, която има деветдесет години, ще роди ли?" (Битие 17:17)

Въпреки всичко, Божиите обещания са сигурни и твърди, проверени и истински, непровалящи се и непроменими. Божиите обещания покриват всички аспекти на човешкото съществуване. Има почивка за уморените; надежда за обезсърчените; утеха за разтревожените; благодат за изкушаваните; отговори за молещите се и вечен живот за вярващите.

Въпрос 2: Може ли да се разчита на Божиите обещания пред лицето на житейските проблеми?

ПЕРИОД НА ОЧАКВАНЕ

(Битие 15:1-6; 2 Петрово 3:9; Яков 5:7; Евреи 10:36)

Очевидно, нужно е време, за да се изпълни обещанието. Дългите години на агонизиращо чакане изтощиха Авраам. Той беше благословен мощно във всеки друг аспект на живота, но очакваше изпълнението на ключовото обещание. Без него всичко друго си губеше смисъла. **"А Аврам рече: Господи Иеова, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и тоя Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам рече още: Ето Ти не ми даде чадо; и, ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник"** (Битие 15:2-3).

Първоначалните съмнения на Сара се засилиха през този период на очакване, което проличава и от коментара ѝ при раждането на Исаак: **"Кой би рекъл на Авраама, че Сара ще кърми чада? - защото му родих син в старините му"** (Битие 21:7).

Бог милостиво препотвърди непоклатимото Си обещание, като накара Авраам да преброи небесните звезди: **"И рече му: Толкова ще бъде твоето потомство"** (Битие 15:5). Това отбляза повратна точка в ходенето на Авраам с Бога, защото той повярва в Бога и това му се вмени за правда.

Днес, ти може да се намираш под някаква форма в период на очакване за изпълнението на Божиите обещания. Размисли за последствията от поведението на Авраам и се поучи от него!

Въпрос 3: Какво трябва да е поведението ни, докато чакаме изпълнението на Божиите обещания?

"Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божиата воля, да получите обещаното" (Евреи 10:36)

СИЛАТА НА ВЯРАТА

(Битие 15:6; Римляни 4:17-22; Евреи 11:11; Битие 21:5)

"А Авраам беше на сто години, когато се роди син му Исаак" (Битие 21:5)

Обстоятелствата, довели до раждането на Исаак, ни предлагат класически пример за силата на вярата в Бога. Това е вяра, която вярва невероятното, вижда невидимото и осъществява невъзможното!

"А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят" (Евреи 11:6)

Въоръжени с този вид вяра, Авраам и Сара получиха дългоочакваното обещание. Господ Исус осъди **"неверието"** и **"маловерието"**, но похвали **"силната вяра"** и **"голямата вяра"**.

Въпрос 4: Според Римляни 4:21 коя беше основата на Авраамовата вяра?

РОДИТЕЛСКИТЕ ОТГОВОРНОСТИ

(Битие 21:3-8; 17:9-13)

Както можеше да се очаква, раждането на Исаак предизвика у двамата родители спонтанна радост и благодарение към Бога, Който дава живот. Изказването на Сара ни учи да благодарим и да прославим Бога, когато получаваме благословения от Него. Отново се налага изводът за необходимостта от даване на свидетелство.

Беше отговорност на Авраам да наименува детето, но само съгласно по-рано дадените му инструкции от Бог **(Битие 17:19)**. С обрязването на Исаак Авраам не само се покори на Бога, но и предаде детето на Бога и го отдели за един посветен на Бога живот.

***"А като порасна детето, отбиха го; и в деня когато отбиха Исаака, Авраам направи голямо угощение"* (Битие 21:8)**

Също така е забележителна отговорността на Сара в откърмването на Исаак. Първото задължение на майката е нейното бебе и да му се откаже това, което Бог е помислил за него, е еднакво престъпване на Божествения закон и извършване на престъпление над безпомощното дете.

Детето растеше под ръководството и бдителния поглед на Авраам. Бог по-рано беше свидетелствал за Авраам:

***"Защото съм го избрал, за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраама онова, което е говорил за него"* (Битие 18:19)**

Какво предизвикателство е това за родителите-християни и за водачите в църквата, да поучават децата и младежите в пътищата Господни!

Въпрос 5: Каква отговорност имат родителите спрямо своите деца?

ОТСТРАНЯВАНЕТО НА РОБИНЯТА И СИНА Й (Битие 21:9-21; Галатяни 4:22-31)

Беше целесъобразно Агар и Исмаил да бъдат отстранени от осъществяване на Божествения план. Исмаил, резултатът от един прибързан и неразумен акт на Сара, се присмиваше над перспективата Исаак да стане наследник на Авраам и на заветното взаимоотношение с Бога.

Исмаил е прототип на Израел по плът, с души заробени под закона, докато Исаак е прототип на духовния Израел, с духовно освободени души. Сара бързо поиска изгонването на Агар и сина й.

***"Обаче тая дума се видя на Авраама твърде тежка, поради сина му Исмаил. Но Бог каза на Авраама: Да не ти се види тежко за момчето и за слугинята ти; относно всичко, което ти рече Сара, послушай думите й, защото по Исаака ще се наименува твоето потомство. Но и от сина на слугинята ще направя да стане народ, понеже е твое чадо"* (Битие 21:11-13)**

Въпрос 6: Защо бяха отстранени Агар и Исмаил?

Родителската привързаност трябва да е подтиквала Авраам да задържи Исмаил, но щом се увери в Божията воля, той се покори незабавно. Някои решения може да бъдат болезнени, но неизбежни, както е писано в песента:

*"Тук трябва да се разделим с най-скъпото си,
сълзи на скръб се виждат всеки ден,
но във вечността няма нито болести, нито въздишки,
когато ще съм извървял и последната миля от пътя..."*

С нежност Авраам се погрижи за най-неотложните им нужди, даде им хляб и вода и изпрати Агар и Исмаил по пътя им. За нещастие, водата скоро свърши и Агар се изправи лице в лице срещу неминуемата смърт на момчето. Докато плачеше, Бог, в голямата Си милост се намеси, като я утеши, снабди вода за нуждите им и ѝ обеща велико бъдеще за Исмаил.

"Когато сиромасите и немотните потърсят вода, а няма, и езикът им съхне от жажда, Аз Господ ще ги послушам, Аз Израилевият Бог няма да ги оставя" (Исая 41:17)

И днес Божията любов и грижа изобилват към безпомощните и нуждаещите се. Без значение от какво имаш нужда или за какво копнееш, уповавай на Бога и се облекчи на обещанията Му, защото ***"Верен е Оня, Който ви призовава, и ще извърши това" (1 Солунци 5:24)***.

Въпрос 7: По какви начини Бог се грижи за нуждите ни днес?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	5	Псалми	95
Вторник	..	6	..	96
Сряда	..	7	..	97
Четвъртък	..	8	..	98
Петък	..	9	..	99
Събота	..	10	..	100
Неделя	..	11	..	101

Стих за запомняне: "Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той примирява с него и неприятелите му" (Притчи 16:7)

Текст: Битие 21:22-34

Днешният ни урок ни довежда до един от най-деликатните моменти в живота на Авраам. Чрез необикновената си вяра, незабавното си покорство и непреклонното си посвещение, Авраам беше станал скъп на Божието сърце. Той беше една от сияещите звезди на небосклона на патриарсите. Той беше наречен **"Божий приятел"**. Резултатът от това необикновено приятелство беше толкова притегателен и привлекателен, че дори хора със значителна репутация търсеха неговото благоволение и приятелство. Първо беше Авимелех, герарският цар, филистимец; по-късно беше Ефрон, хетеец (Битие 23:5-15). И двамата копнееха да се сприятелят с Авраам, Божият приятел. Тук, за всички онези, които се стремят да спечелят на всяка цена уважението и благоволението на хората, е разкрита тайната на успеха. Има **"слава, която е от единия Бог"** (Йоан 5:44). Тя се печели чрез вяра и покорство. Щом веднъж я спечелиш, тя окончателно ще ти донесе уважението и на приятелите, и на враговете, които ще търсят твоето благоволение.

Въпрос 1: Как Авраам си спечели специалната титла "Божий приятел"? Как можем да направим това ние днес?

Авраам беше родоначалник на еврейската нация; в неговия живот виждаме изпълнението на писаното в Притчи 16:7: **"Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той примирява с него и неприятелите му"**. Авраам, както и неговите потомци, имаха свидетелство за истинността на това писание. Пророк Захария пророкува за идващите дни, по времето на хилядолетното царство на Христос, когато **"десет мъже от всичките езици на народите ще хванат, да! ще хванат полата на един, който е юдеин, и ще рекат: Ще идем с вас, защото чухме, че Бог бил с вас"** (Захария 8:23). Всеки жив юдеин тогава ще следва красивия пример на баща си Авраам. Днешният текст ни представя двама велики мъже – Авраам и Авимелех. В Авимелех ние виждаме мъдрост; в Авраам – благосъстояние и, посред него, поклонение на Йеова.

ТРИУМФЪТ НА ВЯРАТА И БЛАГОЧЕСТИЕТО
(Битие 21:22-24; 39:2-4; Исус Навиев 2:8-11; Даниил 3:28-29;
Второзаконие 32:31; Исаия 49:14; 61:9)

Бяха минали повече от 25 години откакто Авраам беше тръгнал с Бога. Той живееше живот на вяра и благочестие точно пред лицето на своите езически съседни. Те вероятно са гледали с не малка доза насмешка и скептичност, когато този странен възрастен човек изпълняваше различни движения в поклонение на Бог, Когото не познаваха. За филистимците, идолопоклонници, всичко около Авраам и красивата му

жена беше ексцентрично, като се почне от имената им. Те се наричаха Авраам - **"отец на много нации"** и Сара - **"майка на царе"**, а дори в тази напреднала възраст нямаха нито едно дете. Те говореха и се молеха на невидим Бог и изглежда бяха доста уверени във връзката си с Него.

Все пак, на езическите съседни на Авраам не им се наложи да чакат дълго, преди да се убедят, че Авраамовия Бог е реален! Авимелех срещна Бога в потресаващ сън (**Битие 20:1-8**), той видя Авраам да се моли за него и Бог да му отговаря с изцеление на цялото му семейство (**Битие 20:17**). Когато Същият Този Бог посети Сара, даде дете на Авраам, който беше на около 100 години, и го направи богат и преуспяващ, Авимелех осъзна, че се нуждае от съюз с този човек.

СВИДЕТЕЛСТВО ОТ ЕДИН ПРОТИВНИК

"По онова време Авимелех, с военачалника си Фихола, говори на Авраама, казвайки: Бог е с тебе във всичко що правиш" (Битие 21:22)

Тези думи, дошли от потенциален противник, бяха истинско свидетелство за триумфа на Авраамовата вяра и благочестие. Кой казва, че вярата не работи? И кой казва, че благочестието не е средство за печалба? Чрез очевидната сила на Авраамовата вяра и неговия благочестив начин на живот Авимелех и хората му преминаха от състоянието на езически цинизъм към учудване и накрая към жива вяра в Бог.

Същото наблюдавахме при Йосиф в Египет, при Исус Навиев пред стените на Ерихон и с тримата приятели на Даниил във Вавилон. Потифер, господаря на Йосиф, не можеше да не види, че **"...Господ бе с него, и че Господ прави да успява в ръката му всичко, което вършеше"** (**Битие 39:3**). По подобен начин Рахав призна пред съгледвачите на Исус Навиев: **"Зная, че Господ ви даде тая земя, и страх от вас ни нападна, и всичките жители на тая земя се стопиха пред вас; ... защото Господ вашият Бог, Той е Бог на небето горе и на земята долу"** (**Исус Навиев 2:8-11**). Дори арогантния цар Навуходоносор трябваше окончателно да благослови **"Бог Седрахов, Мисахов и Авденагов, който изпрати ангела Си и избави слугите си, които, като уповаха на Него, не послушаха думата на царя..."** (**Даниил 3:28-29**).

Кога църквата преживява своя най-славен момент? Това е, когато вярващите живеят живот на пълна вяра и очевидна святост пред Бога и невярващите хора. Това е, когато онези – невярващите, видят наградата за святия живот и са принудени да изповядат, както направи Авимелех. Той каза на Авраам **"Бог е с тебе във всичко що правиш"**. В **Битие 26:17-18** ни се дава доказателство, че филистимците търсеха приятелството на Авраам против тяхната воля, защото веднага след смъртта му те затрупаха кладенците, които той беше изкопал във Вирсавее. Но историята отново се повтори, когато по-късно те отново молеха за приятелството на Исаак (**Битие 26:23-31**).

Въпрос 2: Опиши как Авраамовият начин на живот повлия на езическите му съседни. Как се прилага това за вярващите днес?

Ние, все пак, не трябва да изпускаме от очи пророчеството на Азария **"Господ е с вас докато сте вие с Него"** (**2 Летописи 15:2**). Това ни припомня, че Авраам, Йосиф, Исус Навиев и приятелите на Даниил притежаваха условни благословения. Това е и до днес така. Всяко локално събрание, семейство и индивид, които желаят

пребъдващото присъствие на Бог, трябва да бъдат съзнателно святи. Трябва чрез молитва, вяра и посвещение да осигурим нашата вътрешна и външна святост в личен план и святост в събранието, така че **"да не види Господ нещо нечисто в тебе и се отвърне от тебе"** (Второзаконие 23:14). Само чистите по сърце ще видят Бога в техните обстоятелства, когато имат нужда от него.

МЪДРОСТТА НА АВИМЕЛЕХ

Авимелех беше много мъдър мъж. Той знаеше, че ако Бог е с човека, ти не можеш да му се противопоставиш и да успееш. Неговото свидетелство за Божието присъствие в живота на Авраам, беше незабавно последвано от молба:

"Сега, прочее, закълни ми се тук в Бога, че не ще постъпваш неверно с мене ..." (Битие 21:23)

Исус отбеляза, че **"човеците на тоя век са по-остроумни спрямо своето поколение от просветените чрез виделината"** (Лука 16:8). Колко вярно! Тук виждаме такъв пример. Авимелех излезе от дома си, за да укрепи приятелството си с Авраам. Потифер остави своите необятни владения в ръцете на Йосиф. Безбожната Рахав подсигури приятелството си с Израел, дори с цената на предателство и лъжа спрямо собствената си нация. Цар Навуходоносор издаде декрет, чрез който всички във Вавилон да признаят Бога на Седрах, Мисах и Авденаго. Всички тия бяха невярващи, но те се прилепиха към Божиите хора. Те бяха мъдри. Много вярващи в тези последни дни не са толкова мъдри. Те избягват проповедниците на святост. Те се държат на разстояние от истинските служители, които безкомпромисно проповядват Божието Слово. Те настройват децата и семействата си против верните Божии служители. Те, подобно на Лот, са глупави. Лот отдели жена си и децата си и ги отведе далеч от сферата на Авраамовото влияние. В резултат той загуби жена си и отгледа две нечестиви дъщери, които преспяха с баща си. Нека всички праведни човеци и служители бъдат укрепени и окуражени, защото Бог ще направи така, че когато "Лот" замине от тях, "Авимелех" ще дойде, ако те стоят твърдо във вярата.

Въпрос 3: По какъв начин Авимелех демонстрира мъдрост в нашия текст. Спомени други в Библията, които проявяват мъдрост.

ДОГОВОРИ, ПОДХОДЯЩИ ЗА БОЖИИТЕ ХОРА (Битие 21:23-32; Лука 6:31; Левит 19:16-18; Матей 18:15)

В думите на Авимелех към Авраам откриваме две очевидни поуки. И двата урока имат връзка със стандарта на човешките взаимоотношения, изисквани от Бога. **Първо**, виждаме как той директно се позова на *златното правило*:

"... според благодтта, която съм показал към тебе, ще показваш и ти към мене ..." Битие 21:23

Господ Исус ни заповяда да отдаваме правда, милост и любов на всички човеци във всяка сфера на човешки взаимоотношения. Той каза: **"И както желаете да правят човеците на вас, така и вие правете на тях"** (Лука 6:31).

Второ, това, което Авимелех поиска от Авраам, беше акт за ненападение. В ония дни договорите бяха запечатвани с клетва:

"Защото както, човеците се кълнат в някого по-голям от тях, и клетвата, дадена в потвърждение на думата, туря край на всеки спор между тях" (Евреи 6:16)

Причината, поради която хората се кълнат е да призоват името на личност или сила по-велики от тях самите. Поради тази причина Христос поучаваше последователите Си да не се кълнат.

"Но Аз ви казвам: Никак да се не кълнете; нито в небето, защото то е престол на Бога; нито в земята, защото е подножието Му; нито в Ерусалим, защото е град на великия Цар. Нито в главата си да се не кълнеш, защото не можеш направи ни един косъм бял или черен. Но говорът ви да бъде: Да, да; Не, не; а каквото е повече от това, е от лукавия" (Матей 5:34-37)

Значението на Господното поучение се изразява в това, че истиността на казаното от вярващият не трябва да се основава на силата на клетвата, но на основата на Христовия характер и почтеност независимо от обстоятелствата.

Въпрос 4: Обясни двете очевидни новозаветни теми, които са залегнали в основата на завета между Авимелех и Авраам.

ХРИСТИЯНИТЕ И РАЗРЕШАВАНЕТО НА СПОРНИ ВЪПРОСИ

Точно преди да сключат техният договор, Авраам посочи щетите, които му бяха нанесли слугите на Авимелех. Те го бяха измамили и той откровено сподели болката си: **"Подир това Авраам изобличи Авимелеха за водния кладенец, който Авимелеховите слуги бяха отнели на сила" (Битие 21:25).**

Той можеше да храни дълбоко негодувание и горчивина в сърцето си и да сключи договор, с който не би се съгласил. Това би събрало греховете на лицемерие, злоба и омраза на едно място. Но той избра да говори с човека. Сърцето му не можеше да подхранва злоба срещу никого. Ние съгрешаваме, когато задържаме нещо против някого, когато разпространяваме на други неговите (нейните) провинения срещу нас, когато се усмихваме на брата или сестрата, но търсим отмъщение за предполагаеми или реални обиди. В Стария Завет заповедта беше ясна, както е ясна и в новозаветно време **Матей 18:15**. Бог каза на Израил чрез Мойсей:

"Да не обикаляш между хората си като одумник... Да не мразиш брата си в сърцето си; да изобличиш смело ближния си, та да се не натовариш с грях поради него. Да не отмъщаваш, нито да храниш злоба против ония, които са от хората ти" (Левит 19:16-18)

Чрез този стандарт на Божието слово мнозина от ония, които заявяват, че са в небето днес, никога няма да прекратят прага му, освен ако не се покаят от злобата и горчивината в сърцата си. Докато Авраам не дръзва да сключи дори човешки договор, с изпълнено с омраза сърце, много църковни членове днес доближават Господната маса по време на Господната вечеря със злоба и омраза в сърцата си. Колко опасно е това!

Двама приятели могат свободно да влязат в заветно взаимоотношение, само когато всички пречки биват премахнати и различията изгладени. Така трябва да бъде между светиите. Трябва да има искреност, откритост, честност, простителност, възвръщане, любов, снизходително приемане и уважение в нашите всекидневни взаимоотношения със светиите и грешниците.

Въпрос 5: Какви уроци научаваме от начина, по който Авраам реши спорните си въпроси с Авимелех?

ИЗПИТ НА ВЕРНОСТТА ПОСРЕД ВЕЛИЧИЕТО (Битие 21:33; Второзаконие 8:11-18)

"И Авраам посади дъбрава във Вирсавее и там призва Името на Иеова, Вечния Бог" (Битие 21:33)

Авраам беше един Божий приятел, който знаеше как да се държи по време на величие. Мнозина днес не знаят. Посред мира и благосъстоянието, които го обкръжаваха, Авраам не забрави да призове **"Името на Иеова, Вечния Бог"**. Материалното изобилие може да бъде изпитание за нашата вяност към Бога. Много лесно е да забравиш Господ **"като ядеш и се наситиш и построиш добри къщи и живееш в тях, и като се умножат говедата ти и овците ти и се умножат среброто ти и златото ти ... тогава да се надигне сърцето ти и да забравиш Господа твоя Бог, Който те е извел из Египетската земя, из дома на робството ... и да не би да речеш в сърцето си: Моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство"** (Второзаконие 8:12-17).

Господната заповед към нас е **"Не забравяйте!"**.

Въпрос 6: Избройте и обяснете опасностите, които се крият в материалното благосъстояние.

Въпрос 7: Как могат вяващите да победят тези опасности?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	12	Псалми	102
Вторник	..	13	..	103
Сряда	..	14	..	104
Четвъртък	..	15	..	105
Петък	..	16	..	106
Събота	Лука	1	..	107
Неделя	..	2	..	108

Стих за запомняне: *"И ангелът рече: Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мене и сина си, единствения си син"* (Битие 22:12)

Текст: Битие 22:1-19

В урока ни тази седмица е представено огненото изпитание на Аврамовата вяра в Бога. Бог изпита Авраам не за да го вкара в грях, а за да опита силата и автентичността на неговата вяра. Този акт не поставя под въпрос Всезнанието Му, а Му дава възможност да уважи свободната воля на човека.

Бог не планира действията и избора на хората. Като свободен морален фактор, Авраам имаше право да отхвърли или да приеме Божието искане. Човек е отговорен за всичките си действия, били те добри или зли. Библията казва: **"Ето днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото... за това, изберете живота, за да живееш, ти и потомството ти"** (Второзаконие 30:15,19). Когато изпитанията на живота прекосят пътя ни, Бог доказва дали притежаваме решимост и посвещение да вършим Неговата воля или не.

Въпрос 1: Каква е отговорността на човека за неговите действия или избор?

ЗАПОВЕДТА ЗА ПРИНАСЯНЕ НА ИСААК В ЖЕРТВА

(Битие 22:1-2; Второзаконие 8:1-3,16; Исаия 48:18; Евреи 11:17)

Бог заповяда на Авраам да принесе в жертва най-скъпото, което имаше, единствения си син. Никаква причина не му беше дадена. Обаче му беше обещано от Бога, че по Исаака ще се наименува неговото потомство. Бог искаше да изпита сърцето на Авраам, за да го издигне на по-високо духовно ниво. **"И да помниш целия път, по който Господ твоят Бог те е водил през тия четиридесет години из пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае що има в сърцето ти, дали ще пазиш заповедите Му, или не. И те смири, и като те остави да огладнееш... за да те смири и да те изпита, да ти направи добро в сетнините ти"** (Второзаконие 8:2-3,16).

От горното можем да заключим, че Бог допуска понякога да попаднем в затруднения, за да се увери в любовта ни към Него и за да ни възвеличи. Само чрез изпитанията можем да различим ония, които наистина обичат Бога и се боят от Него, от ония, които биват отнесени от обстоятелствата.

Въпрос 2: Защо имаше нужда Бог да изпита вярата на Авраам?

Въпрос 3: Защо Бог допуска изпитания в живота ни?

Исус каза: **"Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди"** (Йоан 14:15). Авраам пътува три дни до местността Мория, където трябваше да се принесе жертвата. Той имаше достатъчно време да обмисли действията си, както и реакциите на хората, в това число и на жена си, Сара, спрямо това странно жертвоприношение. Но той не позволи човешките доводи и мненията на хората да го обезкуражат или да го отклонят от покорството към Бог. Той беше решил да се покори, независимо колко трудно или болезнено можеше да бъде това. Такава безкомпромисна и непоколебима позиция по отношение на покорството към Бога издържа на всяка буря и в битките на живота се радва на сладкия вкус на победата.

ПОСЛЕДОВАТЕЛНОТО ПОКОРСТВО НА ЧОВЕКА, КОЙТО СЕ БОИ ОТ БОГА

(Битие 22:3-10,18:19; Даниил 3:18; 6:10; Второзаконие 5:29; Исаия 48:18)

Авраам знаеше, че ако се покори на Бога, ще изгуби единствения си син. Той също знаеше: **"по Исаака ще се наименова твоето потомство"** (Битие 21:12); което означаваше, че заветът му с Бога беше поставен на карта. Седрах, Мисах и Авденаго знаеха, че ще бъдат изгорени живи в пещите на Навуходоносор, ако отстоят решението си да се покорят на Божията заповед срещу идолопоклонството. Даниил знаеше, че може да бъде хвърлен в ямата на гладните лъвове, ако продължи да ходи във вяроност и посвещение към Бога.

Тези, на пръв поглед опасни ситуации не отклониха тези Божии служители от последователното им покорство. Било в дъжд или слънце, в живот или смърт, те бяха решили в себе си да се покоряват на Бог.

Авраам искаше да се увери, че нищо няма да му попречи да се покори на Бог, като принася сина си Исаак в жертва. Няма доказателство, че той е споделил с жена си, с каква мисия тръгва за местността Мория. И когато те приближиха мястото на жертвата, той каза на двамата си слуги да го изчакат. Тези предпазни мерки му помогнаха да се опази от всеки, който би опитал чрез плътски доводи да го поклати от решението му да се покори на Бога. Ние трябва да сме нащрек срещу всеки, който ни убеждава да поемем по лесен и безбожен път, за да решим проблемите си или да преуспеем в живота.

Въпрос 4: Какво научаваме от предпазните мерки, които взе Авраам при пътуването си до местността Мория?

Даниил и тримата му приятели Седрах, Мисах и Авденаго, стигнаха до точката в живота им, където можеха да кажат като Павел: **"Защото за мене да живея е Христос, а да умра, придобивка"** (Филипяни 1:21). Ти стигал ли си в своя живот до такава точка, където общението ти с Бога е било по-ценно от което и да е друго нещо в живота ти? Решил ли си да се покоряваш на Бога дори и да ти струва перспективите и обещанията за богатство, удоволствия, съпруг, съпруга, деца, слава, уважение и позиция в обществото? Имаме ли побеждаващата вяра на Авраам?

Въпрос 5: Какво означава да имаш побеждаваща вяра?

Помисли върху тези неща. Бог остави Авраам в изпитанието до момента, когато той взе ножа да заколи сина си. Тогава Той каза: **"сега зная, че ти се боиш от Бога"** (стих 12). Седрах, Мисах и Авденаго бяха хвърлени в огнената пещ преди да бяха спасени. По същия начин, Даниил беше спасен едва след като беше хвърлен на дъното на ямата с гладните лъвове! Стигал ли си до онази страховита, смразяваща точка на изпитанието, в която оставаш без дъх и без надежда? Може ли твоята вяра да устои в изпитите на живота? Имаме нужда от такава вяра, която не може да бъде поклатена от никоя атака на лукавия, колкото и яростна да е тя. Запомни, когато опасността изглежда толкова близо и толкова заплашителна, Бог е точно до теб, за да ти донесе спасение (Исаия 43:1-3). Каква чудесна и сигурна надежда!

ПОХВАЛА ЗА ПРЕДАНОТО ПОКОРСТВО

(Битие 22:11-19; Галатяни 3:8-9; Псалми 31:23; 1 Коринтяни 4:2; Откровение 2:10)

В това изпитание виждаме не само искреното посвещение на Авраам, но също похвалата и наградата, които Бог му даде за верността, с която той се покори на Божествените инструкции. Някой е казал: **"Най-доброто доказателство за това, че се боим от Бога, е готовността ни да Му послужим и да Го почетом с това, което ни е най-скъпо"**.

Въпрос 6: Кое е най-доброто доказателство за това, че се боим от

Бога?

Верността на Авраам и неговото упование в Бога бяха възнаградени първо с появата на овена за всеигарянето. Всички вярващи трябва бодро да разчитат на Йеова Ире, което в превод означава: **"Господ, Който промисля"**.

Важно е да отбележим, че както овена замести Исаак в смъртта, така и Господ Исус замести в смъртта всеки човек. Той умря на наше място, така че да ни освободи от вечната смърт и огненото езеро, ако приемем Неговата жертва (**Исая 53:4-12; Матей 20:28; Йоан 6:51; Римляни 4:25**). Христовата смърт стана за нас освобождение от проклятието. Христос плати цената за греха ни, подобно на жертвените животни в Стария Завет, за да не я плащаме ние.

Въпрос 7: Какво е духовното значение на жертвения овен, който зае мястото на Исаак?

В резултат на Авраамовото покорство, Бог му изяви: **"...понеже си сторил това нещо и не пожали сина си, единствения си син..." (16 стих) (1)** аз ще те благословя, **(2)** ще те умножа като небесните звезди, **(3)** ще те умножа като морския пясък, **(4)** потомството ти ще завладее портите на неприятелите си, и **(5)** в твоето потомство ще се благословят всички земни племена. Последното изявление е венецът на всички обещания, което сочи към въплъщението на Христос, като потомък на Авраам (**Галатяни 3:16**), чрез Когото беше благословено цялото човечество.

Въпрос 8: Спомени благословенията, които Бог обеща на Авраам в резултат на неговото покорство и изложи как вярващият може да ги потвърди днес в собствения си живот?

Светът, стенещ под тежкото бреме на греха, все още чака за животопроменящото послание и благодатта на евангелието и **"цялото създание съвокупно въздиша и се мъчи до сега"** (**Римляни 8:22**). Ще се изправи ли църквата пред предизвикателството и тежката повеля да проповядва евангелието с голяма ревност за освобождение на души, или безразлично ще скръсти ръцете си и ще гледа дръзките и унищожителни нападения на Сатана и неговите демони над човечеството? Вечността ще разказва историята за смелостта и подвизите ни или за плахостта и поражението ни. Църквата може да се умножи като небесните звезди и морския пясък когато днешните вярващи имат ясно видение за разпространяване на евангелието и носят бремето за изгубените души в нашето поколение.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	3	Псалми	109
Вторник	..	4	..	110-111
Сряда	..	5	..	112-113
Четвъртък	..	6	..	114-115
Петък	..	7	..	116-117
Събота	..	8	..	118
Неделя	..	9	..	119:1-32

Стих за запомняне: *"Внимавайте да ви не заплени някой с философията си и с празна измама, по човешко предание, по първоначалните учения на света, а не по Христа"* Колосяни 2:8

Текст: Матей 15:1-20

В днешното ни учение ще разгледаме диалогът между книжниците и фарисеите, от една страна, и Господ Исус, от друга. Книжниците и фарисеите постоянно се противопоставяха на Господ. Те дойдоха с критичен, осъдителен дух да обвинят Господ Исус Христос поради Неговите последователи. Те сочеха **"съчицата в окото"** на учениците Му, докато имаха **"грета"** в собственото си око.

"И защо гледаш съчицата в окото на брата си, а не внимаваш на гредата в твоето око?" (Матей 7:3)

Критичната, придирчива и осъдителна природа на книжниците и фарисеите ги караше да преувеличат това, което, според тях, беше грешка у другите, докато дори не забелязваха собствените си грешки. Това е проблемът с тези, които критикуват и се оплакват непрестанно.

Въпрос 1: *По какво тези, които критикуват и се оплакват, приличат на фарисеите?*

ОПИСАНИЕ НА КНИЖНИЦИТЕ И ФАРИСЕИТЕ

За да проумеем причината за критичния и осъдителен дух на книжниците и фарисеите, трябва да знаем кои са те. Фарисеите бяха религиозна група в Юдеизма (религията на евреите), които се откриха през 2 век пр. Хр. Те бяха миряни, ревностно разпространяващи еврейския начин на живот под формата на определени строги правила, покриващи цялото битие на човека. В някаква степен, те бяха **"пуританите"** в Юдеизма (*пуританите са група в християнството, проповядваща най-строга морална чистота*). Думата **"фарисей"** означава отделен. Стилът им на живот изявяваше едно послание: **"аз съм по-свят от тебе"**. Те бяха праведни в собствените си очи, а другите презираха. Исус Христос съвсем подходящо обрисова фарисеите с една притча:

"Двама души възлязоха в храма да се помолят, единият фарисей, а другият бирник. Фарисеят, като се изправи, молеше се в себе си така: Боже, благодаря Ти, че не съм ... като тоя бирник" (Лука 18:10-11)

Книжниците, наричани още и законници, поучаваха закона. Не всички бяха фарисеи, но те бяха теоретичните на Закона, на който ревностно се подчиняваха фарисеите.

Въпрос 2: *Кои са фарисеите? Кои са книжниците ?*

ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЧЕРТИ НА ФАРИСЕИТЕ

На първо място, фарисеите стриктно съблюдаваха Мойсеевите ритуали и се хвалеха, че го правят. **На второ място**, те бяха също така ревностни за традициите на прадедите си. **На трето място**, те държаха на външния морал. Исус Христос беше безпощаден, когато ги разобличаваше за това:

"Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! защото чистите външността на чашата и блюдото, а отвътре те са пълни с грабеж и насилие" (Матей 23:25)

На четвърто място, те бяха себеправедни и искаха мнението им да бъде стандарт за другите. **На пето място**, те бяха много ангажирани с печеленето на прозелити (убеждаване на хората да приемат техните възгледи).

Въпрос 3: Кой аспект от характера на фарисеите Господ Исус осъди в Матей 23:25?

ОТГОВОРЪТ НА ХРИСТОС

Като запитаха Исус защо последователите Му ядат с немити ръце, Исус отговори:

"А Той в отговор им каза: Защо и вие заради вашето предание престъпвате Божията заповед? Защото Бог каза: "Почитай баща си и майка си"; и - "Който злослови баща или майка, непременно да се умъртви". Но вие казвате: Който рече на баща си или майка си: Това мое имане, с което би могъл да си помогнеш, е подарено Богу, - той да не почита баща си, или майка си. Така, заради вашето предание, осуетихте Божията дума" (Матей 15:3-6)

Фарисеите и книжниците осуетяваха Божия закон заради техните традиции и човешки поучения.

ЧОВЕШКИТЕ ТРАДИЦИИ

Тези традиции не се кореняха в Стария Завет, а се появиха по времето между двата завета. Равините вплитаха Старозаветните текстове в измислени традиции (вероятно с цел да се запомнят по-добре). Тези традиции се предаваха от учител на ученик и по времето на Исус вече бяха уважавани наравно с писанията. Господ Исус Христос недвусмислено осъди приравняването на човешките коментари с божественото откровение. Вярващите трябва да бъдат внимателни да не би да пренебрегват Божието Слово заради човешки традиции, заради популярни идеи, заради съвременните културните норми или заради спазването на обичаите на хора религиозни, а не праведни; хора набожни, а не спасени; хора лицемерни, а не святи.

Въпрос 4: Изясни какво представляват традициите от цитираните библейски примери и дай примери от нашето съвремие.

В библейските времена тези традиции включваха церемониално миене на ръцете преди ядене, очиствания, пазене на някои святи дни. За всички тях апостол Павел говори като за **"имащи вид на благочестие, но отречени от силата му"** (2 Тимотей 3:5).

КАКВО ОСЪДИ ГОСПОД ИСУС ВЪВ ФАРИСЕИТЕ

Господ Исус осъди фарисеите, загдето преместваха ударението от писанията. На първо място той посочи, че им липсва уважение към родителите.

"... Защото Бог каза: "Почитай баща си и майка си"... Но вие казвате: Който рече на баща си или майка си: Това мое имане, с което би могъл да си помогнеш, е подарено Богу, - той да не почита баща си, или майка си. Така, заради вашето предание, осуетихте Божиата дума" (Матей 15:3-6)

Задължението на децата към родителите е изкристализирало в петата заповед за почитта към родителите, която включва и материалното им обезпечаване. Така че да ги лишиш от снабдяване за тях е все едно да ги прокълнеш. Истинската същност на служенето на Бога е любовта, но фарисеите поддържаха погрешното становище, че ако човек използва богатствата си за свещениците, то е свободен да пренебрегне синовните си обязанности.

На второ място Господ Исус осъди лицемерието на фарисеите. Те почитаха Бог с устните си, но сърцата им бяха далеч от Него. Тяхната набожност беше суетна. Те си държаха на външната показност, която хората одобряваха. Бог, Истинският Съдия, знае сърцата на хората. Той е Всезнаещ и може да открие лъжите, скрити в дълбините на човешката същност. Лицемерите се хвалят много, но нищо не правят. Те са едни в църквата и други в света. Те живеят с двоен стандарт. Заради лицемерието си, фарисеите не разбраха що е истинско благочестие. Яков писа:

"Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца, ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света" (Яков 1:27)

Истинското благочестие се вижда в святостта на живот и в щедростта на сърцето. Благочестивият човек винаги ще прави нещата като за пред Бог. Външната форма на набожност би могла да заблуди хората, но не и Бога. Исус произнесе тъжна присъда над тяхната набожност:

"Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди" (Матей 15:9)

Това изявление призовава към трезвена преценка всички онези, които са активно набожни в ония аспекти, които се харесват на хората, а пропускат същността на истинското благочестие.

Въпрос 5: Защо святостта е толкова важно в поклонението ни и служението ни пред Бога?

ЧОВЕШКИТЕ ЗАПОВЕДИ

Ученията, които проповядваха старейшините, бяха човешки заповеди. Тези учители не бяха балансирани в поученията си. Те прибавяха към библейското откровение. Човешките традиции имат дяволски привкус. Тяхната цел е да накарат вярващия да преследва сянката, а не самата същност на нещата. Трябва да избягваме всякакви религиозни действия или начини на поклонение, които са в противоречие с писанията. Пример за такива са религиозните церемонии по

наименуване на дете или по погребване на починали, обличане в специални дрехи за поклонение, палене на свещи, празнуване на Рождество Христово с всички онези езически украшения и т.н... Обичаи като Великите Пости са също неща, които Господ не е заповядал. Така също, в модерните времена, западната култура диктува жените да се обличат в мъжки дрехи, в разрез с изричната Божия заповед за облеклото.

СВОЕВРЕМЕННО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ ЧОВЕШКИТЕ ТРАДИЦИИ

Бог каза на Мойсей да построи скинията според както му беше показано на планината. Бог не се удовлетова в онези, които внасят промени (**Притчи 24:21**). Всемогъщият Бог не желае хората да бъдат ръководени от традиции. Днес в църквите се практикуват много неща, които не са научени от Библията. Тези човешки традиции воюват срещу святостта, за да угодят на плътските страсти.

ОПАСНОСТТА ОТ ЧОВЕШКИТЕ ТРАДИЦИИ

Надав и Авиуд (синовете на Аарон) принесоха чужд огън пред Господа и бяха поразени:

***"А Аароновите синове, Надав и Авиуд, взеха всеки кадилницата си и, като туриха в тях огън и на него туриха темян, принесоха чужд огън пред Господа, - нещо което им беше запретил. За това огън излезе от пред Господа и ги пояде; и умряха пред Господа"* (Левит 10:1-2)**

Да се отклониш от Божията цел в поклонението е все едно да принесеш чужд огън пред Господа, а това може да предизвика Божият гняв, както видяхме в примера с Надав и Авиуд. Онези, които следват човешки традиции, рискуват да бъдат изстребени измежду Божиите хора.

***"Защото, всеки който върши коя да е от тия гнусоти, - човеците, които ги вършат, ще се изстребят изсред людето си"* (Левит 18:29)**

Господ ни предупреди чрез устата на пророк Исая така:

***"Затова Господ каза: Понеже тия люде се приближават при Мене с устата си, и Ме почитат с устните си, но са отстранили сърцето си далеч от Мене, и благоволениято им към Мене е по човешки поучения изучени папагалски, затова, ето, ще пристъпя да направя чудно дело между тия люде: Да! чудно и странно дело; и мъдростта на мъдрите им ще изчезне, и разумът на разумните ще се скрие"* (Исая 29:13-14)**

Господ Исус авторитетно заяви, че съвестта на вярващия не бива да бъде обременена с тежестите на религиозни обряди, които нямат никаква връзка с царството.

Въпрос 6: Каква е опасността от следването на човешки традиции за отделния вярващ и за църквата като цяло?

НЕОБХОДИМОСТТА ОТ СЪВЪРШЕНО ИЗЧИСТВАНЕ НА СЪРЦЕТО

Исус Христос, най-Великият Учител, поучаваше множествата за необходимостта от очистване на сърцето. Той учеше, че осквернението произлиза от човешкото сърце. Фарисеите бяха обидени от поученията Му. И днес някои от църквата правят така. Бог няма къде другаде на земята да изяви славата Си, освен в Неговата Църква. Ако някой или нещо подтиква към компромис с Неговия стандарт за Църквата, Бог ще го изкорени. Време е проповедниците да изкоренят доктрините, вярванията, поученията и религиозните практики, които не са в съгласие с чистото учение на Божието Слово. Ако в едно събрание се допуснат компромиси и своеволия, то ще засегне цялата Църква на Бога. Исус каза, че фарисеите са слепи водачи. Подобни хора са голяма заплаха за Тялото Христово.

"А Духът изрично казва, че в послешните времена някои ще отстъпят от вратата, и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения" (1 Тимотей 4:1)

В заключение, Господ Исус изброи злините, които произлизат от човешкото сърце. Подтикът да съгрешиш идва от сърцето. Апостол Яков писа:

"А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачева и ражда грях, а грехът, като се развие напълно ражда смърт" (Яков 1:14-15)

Библията предупреждава:

"Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота" (Притчи 4:23)

"Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство... Всички тия ... оскверняват човека" (Марк 7:21-23)

Докато тези грехове оскверняват човека отвътре, те само пречат на човека да влезе в Царството, защото **"в него никак няма да влезе нещо нечисто"** (Откровение 21:27а).

Въпрос 7: Какъв е лекът за оскверненото сърце?

Въпрос 8: Каква е съдбата на тези, които са осквернени?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	10	Псалми	119:33-64
Вторник	..	11	..	119:65-96
Сряда	..	12	..	119:97-128
Четвъртък	..	13	..	119:129-160
Петък	..	14	..	119:161-176
Събота	..	15	..	120-123
Неделя	..	16	..	124-126

Стих за запомняне: "Между това, като се събра едно многохилядно множество, до толкова, че един други се тъпчеха, Той почна да говори на учениците Си: Преди всичко пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие" Лука 12:1

Текст: Матей 16:1-12

Публичното служение на нашия Господ Го противопостави на религиозните водачи по онова време. Най-сериозните опоненти на Христовите послания, разбира се, бяха фарисеите и садукееите. Именно те станаха инструменти за ареста, страданията и разпъването на Исус. Още преди Исус да предупреди последователите Си относно погрешността на техните доктрини, както виждаме това в нашия текст, тези фалшиви религиозни водачи бяха направили някои изявления срещу Христос. Фарисеите обвиняваха Неговите последователи, че оскверняват съботата (**Матей 12:2**). При друг случай фарисеите заявиха, че Исус изгонва демоните чрез началника на бесовете Веелзевул (**Матей 12:24**). Заедно с известните книжници от Ерусалим, фарисеите обвиняваха учениците на Исус, че престъпват преданията на старейшините (**Матей 15:1-2**). Духовно слепите книжници и фарисеи често искаха знамение от Христос (**Матей 12:38; Лука 11:16,29**).

Нашият Господ, като знаеше, че Неговите последователи скоро ще станат религиозни водачи, ги предупреди, да не би да се осквернят чрез заразата на лицемерието, чиито проводници бяха фарисеите и садукееите.

ЗНАМЕНИЕТО НА ЙОНА (Матей 16:1-4; Марк 8:11-12; Йоан 2:18; Йон 1:17; 3:4-5)

Фарисеите и садукееите дойдоха злонамерено да изпитат Христос. Чудните думи на Исус, честата изява на Божията сила чрез Него и изгонването на демони от измъчените бяха достатъчни белези, че Исус е обещаният Месия. Освен това Исус обърна внимание на естествените им способности да разгадаят хода на нещата. Щом могат с внимателно изследване на небето да предскажат какво ще бъде времето, то и това, което се случваше около тях, би трябвало да им посочи недвусмислено, че Той е Оня, Когото очакват. Исус порица тяхното неверие и нечестие:

"Зъл и прелюбодееен род иска знамение, но друго знамение няма да му се даде, освен знамението на пророк Иона. И остави ги и си отиде" (Матей 16:4)

По-нататък Исус им припомни историята на пророк Йона. След като отказа да изпълни поръчението на Всемогъщия, Йона беше погълнат от една голяма риба и три дни и три нощи беше във вътрешността ѝ. Там пророкът се покая и след това отиде да проповядва посланието на покаяние на Ниневия. Подобно и Христос щеше да умре

на кръста, да бъде погребан и да остане в земята за три дни и три нощи, след което щеше да възкръсне. Изглежда, че чудесата извършени от Христос: проглеждане на слепи, отваряне ушите на глухи, възкресения на мъртви, не бяха достатъчно убедително доказателство за фарисеите и садукееите.

Въпрос 1: *Защо Господ порица фарисеите и садукееите и каква поука могат да извлекат вярващите от това порицание?*

Днес мнозина са в положението на фарисеите и садукееите. Хиляди хора, дори и да са станали свидетели на поразителни чудеса и знамения в името на Исус чрез Неговите помазани служители, все още остават скептично настроени относно Неговото Господство. Исканията на фарисеите към Христос определено произлизаха от неверието в сърцата им. Човек извършва тежък грях, ако упорито отказва да се покори под Господството на Христос, въпреки че вижда потвърждението на Божието Слово със знамения и чудеса. Библията казва: **"...блажени ония, които, без да видят, са повярвали"** (Йоан 20:29).

КВАСЪТ НА ЛИЦЕМЕРИЕТО

(Матей 16:5-6; Йов 8:13; 15:34; Матей 6:2,5,16; 23:1-5; Лука 12:1; Марк 8:15)

Исус разкри пред множествата не само истината за Бог и приемливият начин за поклонение, но също ги и предупреди за влиянието на фалшивите учители. Той, съвсем уместно, описа поведението им като лицемерно.

"Междувременно... Той почна да говори на учениците Си: Преди всичко пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие" (Лука 12:1)

Фарисеите бяха религиозна група в Израел, предадена на законничеството. Те държаха на външните прояви на религията, които се състояха в механично спазване на законите дадени чрез Мойсей, на традициите на предците, както и на етичните и церемониални повеления в закона. На тях им липсваше истинско благочестие и те прикриваха тази липса като се предаваха на религиозни дейности като молитви по ъглите на улиците, даване на милостиня, даване на десетък и постене. На кратко, те придаваха важност на най-незначителното, пренебрегвайки истински важните неща в закона: правосъдието, милостта и вярата.

Садукееите, от друга страна, не бяха толкова стриктни в спазването на закона. Вярванията им силно контрастираха с тези на фарисеите. Садукееите не вярваха в съществуването на ангели, духове или възкресение на мъртви. Много от тях бяха свещенници в дните на Исус.

Въпрос 2: *Кои аспекти от живота на фарисеите и садукееите трабва да избягват вярващите днес?*

С много малки изключения, фарисеите и садукееите се противопоставяха на Христос и Неговото послание. Тези две групи оказваха голямо влияние върху религиозния живот на евреите. По тази причина Исус поучаваше хората, особено

учениците Си, да избягват техните гибелни пътища. Докато разкриваше Себе Си като Добрият Пастир, Той предупреждаваше слушателите Си да не следват религиозните лицемери, които всъщност са вълци в овчи кожи.

Когато Исус поучаваше последователите Си на това, какво е приемливо пред Бога посвещение, Той ги предупреждаваше отново и отново да не правят **"като лицемерите"** (Матей 6:2). Разбира се, тук Господ имаше пред вид фарисеите и садукееите. Исус изобличи лично фарисеите за тяхното лицемерие. Злините на лицемерите са цял легион. Лицемерите са слепи за своята духовна нищета. Те вървят по пътя на вечната погибел, макар и външно да изглеждат благочестиви. Техният измамлив живот може да отклони от истината мнозина, които искрено я търсят. Ако такъв човек е член на местна църква, той постоянно ще носи укор за Христовото име. Той ще е голям препъни камък по пътя на другите. Не е чудно, че Исус се обърна към фарисеите по този наичн:

"Но горко вам книжници и фарисеи, лицемери! защото затваряте небесното царство пред хората, понеже сами вие не влизате, нито влизащите оставяте да влязат" (Матей 23:13)

Въпрос 3: Какво е лицемерие? Спомени някои случаи на лицемерно поведение сред вярващите днес.

ПРОЯВИТЕ НА ЛИЦЕМЕРИЕТО (Матей 16:7-12; 6:5,16; 23:25,27-33; Марк 7:1-8)

Покварата се разпространява лесно сред група хора. Затова Исус използва притчата за кваса (или маята) в тестото, за да настави Своите ученици. Когато в тестото се прибави малко квас, той бързо се разпространява и го кара да набъбне. В писанието квасът винаги се отъждествява с нещо лошо и грешно. Единственото изключение беше когато Исус го използва в притчите за Царството (Матей 13:33), за да обрисова нарастването на Божието Царство.

Подобно на квас, лицемерието в малката група последователи можеше да разруши Христовите поучения, които бяха получили, и окончателно, да опорочи църквата в зародиш. Последователите Му схващаха бавно образния Му език, така че Той им каза ясно какво имаше предвид:

"Как не разбирате, че не заради хляб ви казах да се пазите от кваса на фарисеите и садукееите? Тогава те разбраха, че не им заръча да се пазят от хлебен квас но от учението на фарисеите и садукееите" (Матей 16:11-12)

Фарисеите педантично пазеха външните ритуални омивания на ръце, шулци, делви и други съдове, докато тяхното **"вътрешно е пълно с грабеж и нечестие"** (Лука 11:39). Това е картината на фалшивите учители, които имат вид на благочестие, но са отречени от силата му. Човек може да носи името християнин и може да се е научил външно да се държи благочестиво като искрените християни. Но сърцето му е пълно с грях и нечестие.

Въпрос 4: Кажете конкретно какъв вид поучение можем да открием на квас днес?

Исус заклейми лицемерието със силни думи. Въпреки че Той не можеше да обвини фарисеите, че не дават десетък, което те стриктно вършеха, Той заяви, че те пренебрегват далеч по-важните неща на закона. Когато всичко, което някой знае за християнството е пеене, танцуване, постене и редовно посещение на богослужения, той вече е последовател на фарисеите и садукееите. Той се концентрира на дреболиите, докато истинските християнски опитности – спасение, осветление и кръщение в Святия Дух, биват пренебрегнати.

Фарисеите бяха описани като **"варосани гробници"**, които изглеждат красиви отвън, но вътре са пълни с нечистотии. Това разкрива състоянието на религиозните лицемери, които могат да изповядват, че са християни. Няма ли хора в църквата, които са усвоили до съвършенство езика на истинските светии, но въпреки това, не са били променени от Божията благодат? Такива хора са плевели в средата на пшеницата. Апостол Павел ги нарече фалшиви братя (и сестри).

Много от съгрешаващите църковни членове си придават външен вид, подобен на истинските християни, но въпреки това си остават необърнати. Единствените опитности, които са преживели много от т.нар. **"вярващи"**, са промяна на облеклото и деноминацията, но не и промяна на сърцето.

Проклятията, които Исус произнесе над религиозните лицемери по Неговото време, ще дойдат също и над днешните непокаяни църковни посетители. Единственият начин човек да избегне Божието осъждане е да се покае от лицемерието и да реши да следва Христос до края.

Въпрос 5: Споменете някои опасности, присъщи на религиозното лицемерие.

Въпрос 6: Как може човек да се освободи от лицемерие?

ЕВАНГЕЛСКАТА ИСТИНА (Матей 16:12; Йоан 1:9,14,17; 8:32,45-46; 18:37)

Фалшивите поучения и лицемерието не свършват с времето на Христос. Те са широко разпространени и днес. В много религиозни кръгове се ширят ереси. Фарисеите и садукееите на модерното време разпространяват грешни учения и християните трябва да внимават. Ние имаме нужда да се прилепим здраво към откритата ни в евангелието истина, която ще пази духовния ни живот от кваса на лицемерието.

Във всички времена се намират религиозни водачи, които като фарисеите и садукееите, които опитват да освободят хората от греха, на който сами те са робини. Светлината на евангелието е единствената сила, която може да освети сърцата и да освободи от доктринални грешки и заблуди.

"Истинската светлина, която осветява всеки човек, идеше на света. И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:9,14)

За да излезем от влиянието на проповедници, които са религиозни лицемери, трябва да предприемем някои стъпки.

Първо: не трябва да се присъединяваме към евангелизации и събрания, организирани от такива проповедници, за да не се хванем в клопката им.

Второ: трябва да избягваме книгите и касетите им като чума. Тези, които не пребъдват в Христос и в цялото Му евангелие, не пребъдват в истината.

Трето: ние трябва да откажем да се събираме с тези, които са предадени на ереси и лицемерие. Днес изглежда мнозинството от тези, които изповядват, че са християни, са религиозни лицемери (били те водачи или членове). Нужна е духовна проникателност и ревностно посвещение на истината, за да можем да разпознаем лицемерите. Затова християните трябва да внимават при избора на обкръжение. Ако се държим плътно до Христос и Неговите думи, никога няма да попаднем в мрежите на модерните фарисеи и садудеи. Трябва да сме безрезервно отдадени на Христос и Неговата кауза.

"Затова Пилат Му каза: Тогава, Ти цар ли си? Исус отговори: Ти право казваш, защото Аз съм цар. Аз за това се родих, и за това дойдох на света, да свидетелствувам за истината. Всеки, който е от истината, слуша Моя глас" (Йоан 18:37)

Ние трябва да вярваме тази истина, да я държим в живота си и да я браним винаги. Правейки така не само ще опазим живота си, но и ще предадем евангелието неопетнено на следващите поколения.

Въпрос 7: Как могат вярващият да бъде освободен от клопката на модерните фарисеи и садудеи?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	17	Псалми	127-131
Вторник	..	18	..	132-135
Сряда	..	19	..	136-138
Четвъртък	..	20	..	139-140
Петък	..	21	..	141-143
Събота	..	22	..	144-145
Неделя	..	23	..	146-147

Стих за запомняне: *"Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос, Син на живия Бог"* Матей 16:16

Текст: Матей 16:13-20

Петър се отличаваше ясно измежду останалите последователи на Исус с уникални духовни идеи и действия. Искреният му живот, откровеността на мислите му и бързината на действията и реакциите му изявяваха "детските" черти на характера му – нещо, което Исус описа като необходимо условие за влизане в Царството. Той е ученик, който чрез посвещение и постоянство беше издигнат от обикновен рибар до един от великите стълбове на вратата по времето на апостолската църква:

"И като ходеше край галилейското езеро, видя двамата братя, Симона, наречен Петър и брат му Андрея, че хвърляха мрежа в езерото, понеже бяха рибари. И казва им: Дойдете след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите и отидоха след Него" (Матей 4:18-20)

Въпрос 1: *Каква поука можем да извлечем от промяната на Петър, обикновения рибар, във велик апостол чрез Божията благодат?*

Тази седмица в нашия урок се разкрива тайната на Божествеността на Господ Исус чрез изповедта на Петър: ***"Ти си Христос, Син на живия Бог"*** (Матей 16:16).

ГОСПОД ЗАДАВА ВАЖНИ ВЪПРОСИ
(Матей 16:13,15; Марк 8:27,29; Лука 9:18,20)

"А Исус ... попита учениците Си, казвайки: Според както казват хората, Човешкият Син Кой е? ... Но според както вие казвате, Кой съм аз?" (Матей 16:13,15)

Вдъхновеното перо на писателите на първите три синоптични евангелия са уловили тези два въпроса от Господните уста. За учениците първият въпрос беше адресиран общо: ***"Според както казват хората, Човешкият Син Кой е?"***. Но вторият въпрос се заби в тях със страшна духовна сила: ***"Но според както вие казвате, Кой съм аз?"***.

Въпрос 2: *Какво означават двата въпроса, зададени от Господ Исус Христос в нашия текст?*

Има някои важни поуки за църквата в тези дву-остри, дву-фокусни и всеобхватни два въпроса.

Първо: Хората в света нямат никакво извинение за невежеството си относно Божествеността на Исус. Те не могат да разчитат, че имат някаква религиозна или историческа връзка с Христос.

Второ: Вярващите не могат и не трябва да се сравняват с невежия свят по важните въпроси, касаещи вечната им съдба. Те трябва да проявяват любознателност за духовните неща.

Трето: Водачите в живата църква на Бога трябва да бъдат много прецизни когато отговарят на доктринални въпроси. Замазването на много важните за духовната мотивация въпроси е не само вредно за живота на питащия, но му помага да се отклони от вечната истина.

Въпрос 3: Кой са трите поуки, които откриваме във важните въпроси на Господ в нашия урок?

САМОНАДЕЯНИТЕ ОТГОВОРИ НА ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ (Матей 16:14; Марк 8:28; Лука 9:19)

При отговора на първия въпрос на Исус: **"Според както казват хората, Човешкият Син Кой е?"** учениците се дистанцираха от мнението на хората: **"...Едни казват, че е Иоан Кръстител; други пък - Илия; а други - Еремия, или един от пророците"** (Матей 16:14). Но те не представиха алтернатива на обществените схващания за личността на Христос, което издаваше колко невежи бяха те относно Неговата идентичност. И до днес е така. Учениците нямаше къде да се скрият от Господаря на господарите и от Царя на царете. Той видя тяхното невежество още преди да започнат един през друг да дават грешни отговори. Дълг на всеки вярващ е да изследва Писанието достатъчно дълбоко, за да разбере повече, отколкото обикновените религиозни хора в света.

"Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене" (Йоан 5:39, KJV)

Всичко, което трябва да знаем за Исус Христос е написано за нас на страниците на писанията (Римляни 15:4). Исус беше смърлил последователите си при друг случай, загдето се изказваха самонадеяно за духовни неща. Такъв беше случаят с прибързаните им заключения, когато Исус говореше за кваса на лицемерието: **"Внимавайте, пазете се от кваса на фарисеите и от кваса на Ирода. И те разискваха помежду си, думайки: Това е защото нямаме хляб"** (Марк 8:15-16). В следващите стихове (Марк 8:17-21) Исус описа тяхното мислене като липса на разбиране, като духовно невежество и закоравяване на сърцата. Исус осъди тяхната слепота, глухота, липса на разбиране и духовна нечувствителност.

Въпрос 4: Какво говори за вярващия повърхностното познаване на библейските истини или учения?

Не е желателно пред Бога и пред човеците вярващите да бъдат потопени в невежество и духовна непросветеност. От устата на изкупените трябва да излизат здрави думи, подправени със сол. **"Не писах ли ти хубави неща от съвет и знание, за да те направя да познаеш верността на думите на истината, та да отговаряш с думи на истината на ония, които те пращат?"** (Притчи 22:20-21).

ПРЕВЪЗХОДНИЯТ ДУХ В ПЕТЪР И ВЕЛИКАТА МУ ИЗПОВЕД (Матей 16:15-16; Марк 8:29; Лука 9:20; Йоан 6:66-69)

Петър изпъква измежду останалите последователи като един пламенен и непреклонен вярващ от времето на апостолите. Без религиозни преструвки или лицемерна вежливост той влезе в Небето. Колко силно контрастираше неговият живот на зловния тих дух на Юда, който имаше **"вид на благочестие"**, но беше отречен от силата му (2 Тимотей 3:5).

Въпрос 5: Кои качества в характера на Петър го направиха да изпъкне измежду другите последователи и как можем да култивираме тези качества като вярващи?

Днешният урок ни разкрива истинския дух в Петър. Това беше един превъзходен дух: **"Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос, Син на живия Бог"** (Матей 16:15-16). Исус незабавно реагира на тази велика изповед на Петър:

"Блажен си, Симоне, сине Ионов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата" (Матей 16:17)

Това беше изповед, изпратена от Небето. Тя беше лишена от каквато и да е манипулация: плътска, хитроумна или благоразумна. Тази изповед демонстрира на практика единството на Божеството, отразено от Петър. Исус каза: **"плът и кръв не са ти открили това"**, което означава, че това е откровение от Святия Дух, а после стихът завършва с: **"но Отец Ми, Който е на небесата"**. Така че Отец, Който Е на Небесата, разкри Исус чрез Святия Дух на Петър. Не е чудно, че Свящото Писание казва:

"А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини. Защото кой човек знае що има у човека, освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух" (1 Коринтяни 2:10-11)

Тогава логично е да се съгласим с Писанието, че Святият Дух откри тази дълбока истина на Петър. Този изключителен акт на Бога в живота на Петър би трябвало да хвърли предизвикателство пред всички църковни посетители. Нашият дух трябва да привлича Духа на Бога. Мръсният, съгрешаващият, поквареният и плътски ум може да чуе и разбере само земните неща. Тази велика изповед на Петър издигна Исус като Христос, Синът на Живия Бог, напук на погрешните и фалшиви учения на евреите. Тя призна божествеността на Христос, разкривайки Исус като Вторият в Божеството, напълно отделна личност от Отца и от Духа. **"...Син на живия Бог"**. Този тип изповед не произлиза от главата, а от сърцето. Тя може да дойде само от истински изкупено, спасено и обновено сърце.

"Всеки, който вярва, че Исус е Христос, е роден от Бога; и всеки, който люби Родителя, люби и родения от Него" (1 Йоан 5:1)

Великата изповед на Петър доказва, че фарисеите и заблудените евреи са лъжци и антихристи: **"Кой е лъжец, освен оня, който отрича, че Исус е Христос? той е антихрист, който се отрича от Отца и от Сина"** (1 Йоан 2:22).

Въпрос 6: Какво ни говори изповедта на Петър относно Исус за неговото духовно състояние?

Докато не повярваш, че Исус Христос е Син на Бога, ти си все още в греховете си. Много невежи, т.нар. вярващи, изопачават писанията относно темата за Троицата. За такива вярващи не може да се каже, че имат превъзходен дух. Истинският вярващ не би трябвало да има проблем с осъзнаването Божествеността на Христос. Петър многократно повтаряше тази велика изповед в отговор на други въпроси на Исус. **"За туй Исус рече на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете? Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? ... Ти си Христос, Син на живия Бог, Светият Божий"** (Йоан 6:67-69). Всеки вярващ трябва да вземе пример от Петър. Детето на Бог трябва да вярва и да изповядва, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог. Това ще рефлектира върху живота и делата му. Никой не може да направи тази изповед от сърцето си и да остане същия. Тя не идва по вените и артериите на човека, а чрез Духа на Бога. Изповедите на вярващия не трябва да противоречат на Писанието. В действителност, християнинът трябва винаги да изповядва словото на Бога точно и вярно.

**БЛАЖЕНСТВОТО НА ОНИЯ, КОИТО ХОДЯТ В ДУХА
(Матей 16:16-17; Галатяни 5:16-25; Римляни 8:1-9)**

В нашия урок Исус отдели Петър за благословение: **"Блажен си, Симоне, сине Ионов"** (Матей 16:17). Всеки вярващ трябва горещо да копнее за тази благословия! Тя не е нито обикновена, нито незначителна. Исус Сам произнесе тази благословия и това е забележително. По-рано, при проповедта на планината, Исус посочи кои са достойни за този тип благословения. В **Матей 5:3-11** са изброени качествата на блажените, а именно: бедни по дух, скърбящите, гладните и жадните за правда, чистите по сърце, миротворците, гонените.

Исус каза на Петър, че **"плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата"** (Матей 16:17), като така потвърди, че това не е плътска изповед или емоционално предположение. Тя беше вдъхновена от Божия Дух и беше белег за ходене в духа. **"Прочее, казвам: Ходете по Духа, и няма да угождавате на плътските страсти... Но ако се водите от Духа, не сте под закон"** (Галатяни 5:16,18). Тук Петър се откроява като човек, който промишлява за духовните неща: **"Защото тия, които са плътски, копнеят за плътското; а тия, които са духовни - за духовното"** (Римляни 8:5).

Твоята изповед отразява състоянието на сърцето ти. Религиозните фарисеи разкриваха чрез изповедите си своето състояние на духовна нищета. Вместо благословия те получиха проклетие от устата Господни. Християните са поучавани да ходят в Духа, така че благословенията на Христос да почиват на тях: **"Блажен оня човек, който не ходи по съвета на нечестивите ... Ще бъде като дърво посадено при потоци води, което дава плода си на времето си, и чийто лист не повяхва; във всичко що върши ще благоуспява"** (Псалми 1:1-3).

Произнесеното над Петър благословение е описано надълго в **Матей 5:3-11**. Всеки вярващ трябва да ходи по Духа, да принася плода на Духа и да изявява благодатта на Царството.

Въпрос 7: От какво значение е нашата изповед?

ВЛАСТТА НА ЦЪРКВАТА И ЗАЩИТАТА НА ЧЛЕНОВЕТЕ Й (Матей 16:18-20; Исая 54:17; Матей 18:18-20)

Изповедта на Петър относно Божествеността на Христос стана солидната основа, на която беше съградена Христовата Църква: **"... на тая канара..." (Матей 16:18)**. Исус Христос е тази Канара. Канара на гръцки е *Petra*, което означава 'непоклатим камък', за разлика от *Petros*, което на гръцки означава 'част от скалата' (камък). Истинската Църква на Христос не бива да изпитва никакъв страх или безпокойство. Никакви гонения, изпитания, беди, погрешно разбиране или представяне, или каквото и да е друго дело на лукавия не могат да надделеят над тази църква. Христос постанови това докато още беше жив и го подпечата като даде живота Си за тази Църква **(Деяния 20:28)**. Не е чудно, че Христовата Църква преуспява:

"А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха" (Деяния 2:47)

Тази защита се простира над всеки член на Христовата Църква. **"Ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата" (Матей 16:19)**.

Ти член ли си на живата Църква? Какъв е животът ти? Какъв е молитвения ти живот? Имаш ли достъп до ключовете на Царството? Ключовете на Царството не бяха само за Петър, нито тази изключителна защита беше само за ранните вярващи. Това е обещание към всички вярващи от всички времена. Ключовете символизират власт: **"И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват" (Марк 16:17-18)**.

Исус завърши този диалог като заповяда на последователите Си да не разгласяват още Неговата Божественост. Това беше божествено откровение за малцина избрани, което накрая ще стане известно на целия свят.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	24	Псалми	148-150
Вторник	Йоан	1	Притчи	1
Сряда	..	2	..	2-3
Четвъртък	..	3	..	4-5
Петък	..	4	..	6
Събота	..	5	..	7
Неделя	..	6	..	8

Урок *ИСУС УЧИ ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ*
№ 74 *СИ НА СЕБЕОПРИЦАНИЕ*

Стих за запомняне: *"Тогава Исус каза на учениците Си: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва"* (Матей 16:24)

Текст: Матей 16:20-28

В днешния урок ние виждаме Исус, тъкмо прогласен чрез Петър като **"Христос, Син на живия Бог"**, да пророкува предстоящите Си страдания, смъртта Си, възкресението Си и Второто Си идване. Предстоящите страдания бяха за Исус едно сигурно приближаващо се събитие и Той беше готов да премине през тях.

Въпрос 1: *Какво свидетелстваше факта, че Исус разкри пред последователите Си предстоящите Нему страдания и смърт?*

Обаче, Петър, който Го познаваше като Христос или Месия, беше на противоположно мнение. Той смърри Исус, загдето каза, че ще пострада и ще умре. Той не можеше да си представи, че **"Христос"** трябва да премине през всичко това. Неговата плътска природа се разбунтува срещу пророкуваното, докато Исус, виждайки цялата картина в духа, се предаде на него. Виждаме как в един момент Петър прави изявление, воден от Духа на Бога (**Матей 16:16-17**) и в следващия – как се съпротивлява чрез Сатана на Божия вечен план и цел (**Матей 16:22**).

Въпрос 2: *Как се отразява плътското поведение на репутацията на вярващия?*

"Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може; и тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога" (Римляни 8:7-8), затова християните винаги трябва да ходят по Духа, и така няма да угаждат на плътските страсти (**Галатяни 5:16**).

За да се реализира това в нашия живот трябва не само да сме изпълнени със Святия Дух, но трябва да съобразим нашия живот с Писанието, **"В сърцето си опазих Твоето слово, за да не ти съгрешавам"** (Псалми 119:11). В повечето случаи лесният път за излизане от трудна ситуация е погрешен. Той е пътят на плътта, пътят на света и пътят на дявола.

Затова и Исус в нашия текст призова последователите Си да се отрекат от себе си и да понесат кръста си (**стих 24**). Ако някой, заради земна печалба, упорито се противи на Божията воля, окончателно ще загуби вечния си живот.

Въпрос 3: *Как разбираш себеотрицанието като последовател на Христос?*

Обаче, който не се двоуми да изгуби живота си заради Христа чрез гонения или християнско служение, той ще спечели вечен живот. Това е урок, който призовава всеки вярващ да отразява Христос в земния си живот и да стои твърдо за Господа, Който ни възлюби и предаде Себе Си в откуп за мнозина. Ние живеем в "последните дни", в опасни времена. Никой вярващ не може да следва Спасителя без дълбоко чувство на преданост и желязно посвещение.

Наградите на Господа при Неговото пришествие са само за онези, чиято преданост и посвещение удовлетворяват очакванията на Бог.

ПРОРОКУВАНЕ СТРАДАНИЯТА И СМЪРТТА НА ХРИСТОС (Матей 16:21-23; 17:22-23; 20:17-19; 26:1-3; Марк 8:31-33; 10:32-34)

В началото на нашия пасаж Исус разкрива на Своите последователи важната истина за Неговите предстоящи страдания. **"От тогава Исус почна да известява на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим, и много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен"** (Матей 16:21). Преди това Исус също беше говорил за страданията и смъртта Си, но не толкова ясно, както го направи тук, така че последователите Му не разбираха напълно ситуацията. Например Той беше казал: **"Разрушете тоя храм и за три дни ще го издигна"** (Йоан 2:19) и **"И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син"** (Йоан 3:14).

Исус не само започна да пророкува Своите страдания, но Той продължи да го прави и то все по-често (Матей 17:22-23; 20:17-19; 26:1-3). Той не разкриваше това пред последователите Си, за да си осигури тяхното съчувствие или да ги изплаши, а за да ги подготви за това изключително събитие. Неговите гонители щяха да бъдат членове на Синедриона, най-висшия духовен съвет на евреите, установен в Ерусалим. Те щяха да бъдат старейшини, главни свещеници и книжници; едно обединение на религиозния свят срещу Месия, Когото очакваха.

Когато Петър чу от устата на Исус това пророчество, той самонадеяно го смърри. Това беше плесница на егоизъм, невежество относно духовната тежест на предстоящите събития и неуместна загриженост за удоволствието на плътта. Не е чудно, че щом Исус разпозна това плътско мислене у Своя възлюбен ученик, се обърна към него и смърри духа, който го караше да говори така: **"Махни се зад Мене, Сатано; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките"** (стих 23). Възможно е някой да бъде използван от Бог, а в някой следващ момент да бъде повлиян от дявола да върши това, което е противно на Божиата воля. **"Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?"** (Римляни 6:16). Затова всеки християнин трябва да държи здраво изповедта на вяра и покорството към Христос. Нито едно дело от страна на лукавия, като това чрез Петър, няма да попречи на Божиата работа.

Въпрос 4: Защо е възможно някой, който е бил употребен от Бога да извърши велики дела, да бъде повлиян от дявола, за да върши противното на Божиата воля?

Друга възможна причина, поради която Петър се възпротиви на Христовите страдания, беше изопаченото и погрешно вярване, разпространено между евреите, че Христос не можеше да умре. **"Народът, прочее, Му отговори: Ние сме чули от закона, че Христос пребъдва до века; тогава как казваш Ти, че Човешкият Син трябва да бъде издигнат? Кой е Тоя Човешки Син?"** (Йоан 12:34). Вероятно до това заключение беше довело непълното тълкуване на такива текстове от Библията като Псалми 110:4, Исаия 9:6-7 и Даниил 7:14. Вярващите се нуждаят старателно и с молитва да изследват Божието Слово, за да избегнат клопките, в които мнозина са се хванали. Евреите свързваха Месия с великолепие, сила, величие и политическа власт и не разпознаха идването Му. Днес християните омаловажават

святостта и се специализират във вяра за просперитет, повишение, изцеление и чудеса. Това е суета.

УЧЕНИЧЕСТВОТО ПРЕДПОЛАГА СЕБЕОТРИЦАНИЕ (Матей 16:24-26; Деяния 20:22-24)

"Тогава Исус каза на учениците Си: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери" (Матей 16:24-25)

Петър знаеше, че слугата трябва да бъде като господаря си. Ако господарят е гонен, слугата също ще бъде гонен. Той дори изповяда, че е готов да умре с Христос, когато настане моментът. Обаче той се отрече от Него три пъти поради страх от гонение и мъчения. Изглежда на Петър не му се нравеше идеята да страда с Христос.

Затова Исус разкри пред всичките Си ученици (от апостолите, та чак до нас), че себеотрицанието не е просто препоръчително, но е абсолютно задължително за всеки християнин, винаги и навсякъде. Според някои библейски учени: "Ученичеството е привързаност към личността на Исус и от там: подчинение на закона на Христос, който е закона на кръста".

Всеки християнин трябва да бъде последовател. Както се вижда от нашия текст, Господ Исус иска всеки последовател да научи, че пътят на славата преминава през страдания и, понякога, през смърт, както и ни показва със Собствения Си живот. Без себеотрицание вярващият не може да издържи страдание.

Трите отличителни качества на ученика са: **(1) себеотрицание**, **(2) носене на кръста**, **(3) следване на Исус**.

Себеотрицанието предполага доброволно отказване от всичко, което може да възпрепятства следването на Христос, било то кариера, женитба, приятелства, притежания, храна, мода и света като цяло, така че човек да може да бъде напълно подобен на своя Господар, Исус.

Носенето на кръста е охотно понасяне на позор, преследване, нарушаване на права и т.н. заради името на Христос. Ученикът може да чувства болка и тежест докато страда, но той не се оплаква и не мърмори. Стефан (**Деяния 7:59-60**), Павел (**Деяния 20:22-24**) и еврейските вярващи (**Евреи 10:35-37**) бяха пример за последователи, които носеха кръста си. Ти със сигурност си имаш свой кръст. Носи го с търпение.

Докато следваме Христос трябва да осъзнаем, че пътят, по който Господ ни призова да вървим, е пътят, по който Сам Той мина. Този път може да минава през тръни, хълмове и долини. Може да ни струва болки и скърби, но ние трябва да постоянстваме, защото Той носи кръста с нас и ни утешава когато Го следваме докато влезем в обещаната земя.

Не прави компромиси с вярата си, отречи се от себе си; не оставяй своя кръст, носи го и не си давай почивка; следвай Исус винаги. Ти ще изгубиш всичко, ако опитваш да спасиш живота си на всяка цена. Но ти ще спечелиш всичко, ако го изгубиш заради Христос.

Твоята душа е по-важна от целия свят. Християнинът, който се отдава на безскрупулната надпревара в политиката, бизнеса, светските ангажименти и прекомерното преследване на академични завоевания, може и да спечели "**света**", но за сметка на безценната си душа. Време е да се събудим от духовната дрямка и да се приготвим за идването на Господа.

ПРОРОКУВАНЕ НА ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС (Матей 16:27-28; 24:3-25; 17:1-9)

По недвусмислен начин Господ Исус говори на последователите Си за Неговото Второ Пришествие, придружено с награди за Неговите верни служители. **"Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Отца Си със Своите ангели; и тогава ще въздаде всекому според делата му"** (стих 27). Фактът, че Исус ще дойде отново, е голямо насърчение за християните. Би било много обезкуражително за последователите Му, ако след Неговите страдания, обвинение, унижение и смърт не идваше Неговото завръщане в чест и слава.

По тази причина пророкуването на Неговото Второ Пришествие е добра вест, която разпалва вярата и надеждата в сърцата на вярващите да следват Господа непоколебимо в святост. **"Възлюбени, сега сме Божи чада, и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е. И всеки, който има тая надежда на Него, очисти себе си, както е Той чист"** (1 Йоан 3:2-3).

Има разлика между Първото и Второто идване на Господа. При Първото Си идване Той дойде в плът, в човешко естество, а при Второто - Той ще дойде в славата на Отца. Докато при Първото Си идване Той беше следван от бедни слаби и изплашени ученици, при Второто Си идване Той ще бъде следван от мощни и славни светии.

Въпрос 5: Каква е разликата между Първото и Второто идване на Христос?

Въпрос 6: Как могат да се подготвят вярващите за Второто Пришествие на Христос?

Исус ще съди и ще награди всеки човек според делата му. Вярващите трябва да се приготвят за Второто идване на Христос чрез всекидневно себе-изпитване, за да се уверят, че са още във вярата. Те трябва винаги да изобилстват в Божията работа, чрез благовестяване и довеждане на души в Царството; и чрез бдение и молитва.

За ония, които са още грешници, това е време, за да се покаят от греховете си, да предадат живота си на Христос и да ходят в нов живот. Спасението не бива да се отлага, защото може да не ти бъде предоставена друга възможност и това ще ти струва вечността.

Въпрос 7: Как може да се подготви грешникът за Второто идване на Христос?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	7	Притчи	9
Вторник	..	8	..	10
Сряда	..	9	..	11
Четвъртък	..	10	..	12
Петък	..	11	..	13
Събота	..	12	..	14
Неделя	..	13	..	15

Стих за запомняне: "Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие" (2 Петрово 1:16)

Текст: Матей 17:1-13

Днес нашият урок се фокусира върху преобразяването на нашия Господ Исус Христос. Събитието беше толкова драматично, че писателите и на трите синоптични евангелия (Матей, Марк и Лука) са го описали живо и подробно. Апостол Йоан също се позовава на това събитие, когато говори за божествеността на Христос (**Йоан 1:14**). Преображението на Христос загатва за Неговото превъзвишение между възкресението и Второто Му идване. Това цели две неща. **Първо:** да подготви Исус да посрещне смело горчивите Си изпитания като помни винаги неизменната Бащина любов (**Матей 17:5**) и славата, която следва страданията Му (**Евреи 12:20**). **Второ:** чрез преображението вярата на Петър, Яков и Йоан (а оттам и на цялата църква) бива утвърдена върху истината, че Исус Христос е Месия, Синът на Живия Бог.

За Петър и другите последователи, които станаха свидетели на преображението на Христос, това определено беше позитивно, окуражаващо и славно преживяване. По-късно Петър можеше да заяви от опит, че той, Яков и Йоан бяха "**очевидци на Неговото величие**" и че Исус "**прие от Бога Отца почест и слава**" (**2 Петрово 1:16-17**). В Божия план преображението имаше непосредствено значение за участниците в събитието, а в по-далечна перспектива - приложение за цялата църква.

Въпрос 1: Сподели две важни поуки, които извлякохме от преображението на Христос.

**РАЗКРИВАНЕ ВЕЛИЧИЕТО НА ХРИСТОС
(Матей 17:1-2; Марк 9:2-3; Лука 9:28-29)**

Преображението стана шест дни след като Петър открито заяви, че Исус е Христос (**Матей 16:13-16**). Петър, Яков и Йоан бяха привилегированите свидетели на това изключително събитие.

Повечето събития в земното служение на нашия Господ ставаха пред очите на всичките Му дванадесет ученика. Някои, обаче, биваха видяни само от Петър, Яков и Йоан (**Матей 26:37; Марк 5:35-43**). Такова беше и преображението.

Не е чудно, че Петър беше един от свидетелите на преображението. Той винаги е бил по-прямо, по-дързък и по-изразителен от останалите последователи, в своята твърдост и посвещение на Господа. По-късно Петър стана един от стълбовете на ранната църква. Той стана също и един от тримата последователи на Христос, които писаха за Него. Минавайки през различни изпитания на вярата, той беше напълно подготвен да напише двете послания (1-во и 2-ро Петрово), които през годините са давали сила на вярващите, подложени на гонения. Някои християнски писатели също вярват, че Йоан Марк (син на Петър във вярата – **1 Петрово 5:13**), автор на евангелие от Марк, е записал разказа за служението на Господ от устата на Петър.

Вторият очевиден на преображението беше Йоан. Неговата привързаност към Господ беше толкова силна, че често той се идентифицира като **"ученикът, когото Исус обичаше"** (Йоан 21:20). Йоан, Възлюбеният, по-късно написа евангелие от Йоан (което повече от всяко друго евангелие набляга на божествеността на Христос), три послания (1-во, 2-ро и 3-то Йоаново) и последната книга на Библията – Откровение. Без книгата на Откровението, домочадието на вярата (дори човечеството), щеше да си остане в невежество относно Божия финал и бъдещ план за църквата и света.

Яков, братът на Йоан, е последният от тримата свидетели. Беше много мило от страна на Господ да допусне този непостоянен апостол (който, заедно с неговия брат, Йоан, бяха наречени от Господа **"синове на Гърма"** (Марк 3:17)) да стане участник в това укрепващо вярата видение. По-късно Яков става първият от апостолите, които подпечатаха със собствената си кръв свидетелството си за Христос (Деяния 12:1-2) - точно както предсказа Исус (Матей 20:23; Марк 10:39). Защо тези трима последователи получиха възможност да станат свидетели на преображението?

Първо: те трябваше да станат свидетели на преображението, така че на надлежното време да свидетелстват на църквата нещата, които бяха видели и чули.

Второ: Наличието на трима свидетели беше в съвършена хармония с Божия стандарт за подпечатване на истината. Съгласно Писанието: **"чрез думите на двама свидетели, или чрез думите на трима свидетели, да се установява всяко дело"** (Второзаконие 19:15) и **"в закона, да, във вашия закон е писано, че свидетелството на двама човека е истинно"** (Йоан 8:17). Апостол Павел също преповтаря това, когато казва на коринтяните: **"От устата на двама или трима свидетели ще се потвърди всяка работа"** (2 Коринтяни 13:1). Петър, Яков и Йоан видяха преображението. Петър писа за него. Йоан също. Техните свидетелства не могат да бъдат фалшиви.

Въпрос 2: По какъв начин специалната привилегия, дадена на Петър, Яков и Йоан, ни учи за християнското служене и за нуждата да избягваме да се оплакваме?

При преображението тримата свидетели зърнаха за кратко истинската слава на Исус в специално откровение за Неговата Божественост: Божието утвърждаване на всичко, което Исус беше направил и щеше да направи. В този кратък момент Петър, Яков и Йоан съзряха небесната слава и величие на своя Спасител, видяха Го такъв, какъвто в действителност беше – Бог в човешка плът. В Своето земно служение Исус прие образ на слуга (Филипяни 2:7), скривайки славата на Неговата Божественост. При преображението Той за момент вдигна покривалото. Лицето Му заблестя така, че Матей възкликна **"лицето Му светна като слънцето"** и ние знаем, че Исус наистина е Слънцето на праведността и Светлината на света.

Петър, Яков и Йоан видяха величието Му на върха на планината. Това е величието на нашия Цар, Който идва скоро. Той надминава всички земни царе по слава и великолепие. Той също така ще надживее всички тях, защото Неговото владичество е до вечни векове. За Него един лирик, някогашен Британски губернатор на Бомбай, сър Роберт Грант, е написал песен:

*Поклонете се на Царя всички славни същества!
Възпявайте с благодарение Неговата сила и любов!
Наш Щит и Защитник, Древният по дни,
Потопен във величие и облечен със слава!*

Въпрос 3: Какво влияние има над нашето поклонение откровението за Божията слава ?

**УТВЪРЖДАВАНЕ НА ХРИСТОВАТА МИСИЯ
(Матей 17:3; Марк 9:4; Лука 9:28-31)**

Преди преобразяването Си, Исус се молеше на планината. Според записа на Лука Исус **"се качи на планината да се моли. И като се молеше, видът на лицето Му се измени и облеклото Му стана бяло и бляскаво..."** (Лука 9:28-29). Молитвата беше важна част от Христовото служение. Наистина, няма да е пресилено да кажем, че тя беше като въздуха, който Той дишаше. Неговата склонност да се моли и зависимостта Му от молитвата бяха демонстрирани в няколко ключови събития в служението Му.

При встъпването му в служение, когато беше кръстен от Йоан Кръстител в река Йордан, докато се молеше, Той получи Святия Дух (Лука 3:21-22). Той често се отделяше от множествата, за да се моли (Лука 5:16). Той избра Своите дванадесет последователи, след като се моли цяла нощ (Лука 6:12-13). Преди да зададе на учениците Си важния въпрос **"Според както казват хората, Човешкият Син Кой е?"** (Матей 16:13; Марк 8:29), **"Той се молеше насаме"** (Лука 9:18). При преобразяването Той се изкачи на планината да се моли и фактически преобразяването стана, докато Той се молеше (Лука 9:28-29). Именно Неговият молитвен живот беше този, който подтикна учениците Му да поискат Той да ги научи как да се молят (Лука 11:1). Исус се моли преди да възкреси Лазар, който беше мъртъв от четири дни (Йона 11:41-42). В Гетсиманската градина, в агонията си, Той се молеше **"по-усърдно"** (Лука 22:44). На кръста, Той се молеше за другите (Лука 23:34). И последните Му думи на кръста, преди да предаде дух, бяха също молитва (Лука 23:46).

Молитвата укрепяваше Христос. Тя отваряше небесните врата, осигурявайки Му достъп до трона на Отца и освобождаваше над Него несвършващия поток на Божията сила. Затова не е чудно, че докато се молеше на планината на преобразяването, Той получи одобрението на Небето и беше облян с красотата на Небесната слава. Молитвата е главният ключ, от който се нуждае всеки вярващ, желаещ да успее в служението. Нашият Господ Исус започна и завърши с молитва Неговото епохално служение.

Въпрос 4: Какво е значението на молитвата в живота ни като християни?

Нашият Господ беше преобразен на планината, Неговата първоначална слава си проби път през облаци и потоци позадрямалите Му ученици във величие, вдъхващо страхопочитание. Тогава, в ярката светлина, видяха Мойсей и Илия да рзговарят с преобразения Исус. Появата на Мойсей и Илия беше забележително по няколко причини. Мойсей и Илия бяха двамата най-велики мъже в Стария Завет. Мойсей представляваше Закона: той написа Петокнижието и предсказа идването на велик пророк (Второзаконие 18:15-19). Илия беше представител на пророците, които предрекоха идването на Месия (Малахия 4:5-6). Двамата заедно представляваха Старозаветния период. Това, че те се появиха пред Исус на планината на преобразяването, ни учи някои важни уроци.

Първо: Появата им доказва, че има живот след смъртта, че човешката душа е безсмъртна и че съществуването продължава и след земния живот. Мойсей беше умрял физически 1400 години преди този ден, а Илия беше отнесен в слава почти 900 години преди това. С оглед на тази реалност, Божието Слово учи вярващите да

не тъжат, когато братя или сестри умират в Господа. Нашият Бог, Който е Бог на живите, ще ни събере един ден, да живеем заедно завинаги (**1 Солунци 4:13-18; Матей 22:31-32; Лука 20:37-38**).

Второ: Появата на Мойсей съдържаше в себе си премахване на закона, чието предназначение беше да ни доведе до Христа (**Лука 16:16; Галатяни 3:23-25; 5:19; 2 Коринтяни 3:12-14**).

Трето: Събитието посочи Исус като Месия, единствен Посредник между Бога и човеците, с власт, дадена от Бога (**Деяния 3:22-23; Евреи 1:1-2; 1Тимотей 2:5**).

Четвърто: Появата на Мойсей и Илия потвърдиха истината за Второто идване, носещо награди и наказания (**Матей 16:27; 24:29-25:46**).

Пето: То насочва вниманието към изпълнението на пророчествата за Христовите страдания (**Лука 24:25-27,44-45**).

Шесто: То е потвърждение на истината за вечното Царство на Христос (**Матей 16:28; Откровение 5:10; 11:15**).

Седмо: Мойсей и Илия се появиха при преобразението в слава (**Лука 9:31**). Това ни насочва вниманието към славата, с която ще бъдат облечени светиите веднага щом напуснат земната си хижа.

Въпрос 5: Изброй пет духовни истини, които научаваме от появата на Мойсей и Илия при преобразението на Исус.

Петър беше объркан от видението на планината. Прочее, той поиска да съгради място за почивка на тримата велики мъже пред него. Той видя Христос като равен на Мойсей и Илия, но Христос е несравнимо по-велик, за да бъде сравняван с който и да е човек. Христос е повече от велик водач, повече от добър пример, повече от добро влияние и повече от велик пророк. В действителност, Христос е Възлюбеният Син на Бог (**Матей 17:5**). И при това, от любов Той реши да напусне Небето, за да дойде на земята в човешка плът, да пострада, да умре и да възкръсне, с което да примири грешниците с Бога. Когато ние си припомним тази дълбока истина, единствения ни отговор ще бъде да Му се поклоним.

ХРИСТОС – ПРЕПОРЪЧАН И ВЪЗВЕЛИЧЕН (Матей 17:5-9; Марк 9:7; Лука 9:34-35; 1 Петрово 1:17)

"А когато той още говореше, ето, светъл облак ги засени; и ето из облака глас, който каза: Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, Него слушайте" (Матей 17:5)

Бог Отец възвеличи Своя Възлюбен Син. Любовта е основната сила при изкупването и приготвянето на Църквата (**Ефесяни 5:25-27**). Христовата любов, както и любовта на Отца, е безусловна и трайна (**Йоан 13:1**). Подобно на Отца, Христос остана верен на посвещението Си да спаси грешниците (**Езекиил 18:32; Йоан 4:34**). Той продължи мисията Си с постоянно чувство за неотложност (**Йоан 9:4**). Той не мислеше за цената, която щеше да Му струва изкуплението на хората (**Филипяни 2:5-8**). Той беше състрадателен, щедър и доброжелателен (**Матей 9:36; 14:15; Марк 6:32-34**). Макар че живя в грешен свят, Той завърши земното Си служение без да направи и един грях (**Евреи 7:26**), напълно предаден на Божията воля (**Матей 26:39,42**). Той живя, за да принесе слава на Отца (**Йоан 8:49-50**). В отплата, Небето Го короняса със слава и почит (**Матей 17:2; Евреи 2:9**).

Христос, във всеки аспект, беше съвършено отражение на Отца. Не е чудно, че Отец Го възвеличи и Го препоръча като достоен пример за подражание. За всички, които желаят да изпълнят критериите на Небето, Христос е съвършеният пример (**1**

Петър 2:21; 1 Йоан 2:6). Гласът от Небето: **"Него слушайте"**, подтиква последователите Му, както и всеки вярващ днес, да слуша и да се покорява на думите, казани от Възлюбения Син.

Въпрос 6: Спомени някои качества на Христовия характер, които трябва да притежава всеки вярващ.

Готовността да се покорим на всичко, което сме научили от Спасителя, е белег за действително обновено сърце (**Йоан 8:31; 15:5-6**). Исус никога не е насърчавал последователите Си да разчитат на вярата и преживяванията си в миналото. За да имаме увереност в спасението трябва да продължаваме в покорство към Божиите думи. Истинските последователи на Исус винаги се покоряват на Неговите думи. Христос ни разкри ума на Бога. Чуйте какво ни учи мъдростта:

"Сега, прочее, послушайте ме, о, чада, защото блажени са ония, които пазят моите пътища. Послушайте поука, не я отхвърляйте и станете мъдри. Блажен тоя човек, който ме слуша, като бди всеки ден при моите порти, и чака при стълбовете на вратата ми, защото който ме намери намира живот и придобива благоволение от Господа" (Притчи 8:32-35)

Въпрос 7: Защо Бог ни препоръчва да се покоряваме на Христос?

ОТХВЪРЛЯНЕ НА УПЪЛНОМОЩЕНИТЕ ПОСЛАНИЦИ (Матей 17:10-13; Марк 9:11-13; Йоан 1:11; Псали 2:10-12)

Исус каза на Петър, Яков и Йоан да не казват на никой за преображението Му, преди да възкръсне. На първо място това показва смирението на Господ. Не би било подходящо, в дните на Неговото унижение, да препоръча публично огласяване на този факт. Освен това, Исус знаеше, че Петър, Яков и Йоан не разбираха напълно това, което бяха видели. Невъзможно беше да обяснят това, което не разбираха. Наистина, те знаеха, че Той е обещаният Месия, но на тях все още им предстоеше да научат много за значението на Неговата смърт и възкресение. Непълнотата в тяхното разбиране проличаваше и от въпроса им: **"Защо тогава думат книжниците, че Илия трябва първо да дойде"** (Матей 17:10). Отговорът на Христос показва на последователите Му, че това пророчество се отнася за Йоан Кръстител, който дойде **"в духа и силата на Илия"** (Лука 1:17) да приготви пътя за Месия. В много отношения Йоан Кръстител прилича на смелия пророк Илия.

Йоан, подобно на Илия, беше проповедник на морална чистота (**3 Царе 18:18,21; Матей 3:1-2,7-10**). Той проповядваше срещу греха, отстояваше правдата и предупреждаваше за Божието осъждане върху греха и непокаяните грешници. Подобно на Илия, Йоан Кръстител обърна мнозина към правдата. Той отказа да направи компромис със съвестта си или да изопачи библейските принципи заради обществено положение или за собствена безопасност (**Матей 14:1-4; Марк 6:14-20**). Като човек на Бога той се покори изцяло на Бог и остана верен на истината. Чрез служението си той стана проводник на Божиите благословения към мнозина евреи по неговото време. Чрез посланията си той ги призоваваше към искрена промяна на сърцето, ума и живота, така че да бъдат угодни на Бога (**Малахия 4:5-6; Матей 3:1-2,8**).

За съжаление, хората по времето на Йоан Кръстител, отхвърлиха и посланията и служението на Йоан Кръстител, защото не успяха да разпознаят изпълнението на пророчествата. Те продължаваха да го считат за велик човек (**Матей 21:26; 14:5; Лука 20:6**), но при все това религиозните водачи се обърнаха срещу него. Накрая Ирод го обезглави. Такава беше участва на Йоан Кръстител, упълномощения от Бога посланик, дошъл в духа и силата на Илия и все пак отхвърлен от своите.

Господ Исус предрече, че евреите ще отхвърлят по същия начин и Неговото служение. Като слязоха от планината, в заключение Той каза на последователите си: **"Също така и Човешкият Син ще пострада от тях" (стих 12)**. Същият съюз между евреите, религиозните им лидери и политическите власти станаха мъчителите и убийците на Исус. Целият свят на неверие се събра против Помазаника. За това отхвърляне беше и вопълът на Йоан: **"У Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха" (Йоан 1:11)**.

Хората са отхвърляли Божиите посланици през годините винаги поради неверие. От праведния Авел до Ной, през пламенния Илия и стенещия Еремия, до Йоан - Кръстителят и Исус - Спасителят, опитът показва едно и също: отхвърляне на упълномощените от Бога посланици. О, да осъзнаваха само тези хора, че отхвърляйки Божиите посланици, те отхвърлят Този, Който ги е изпратил, отхвърлят Неговото послание, милост и великодушие! Осъзнаването на този факт накара Псалмиста да каже:

"Сега, прочее, вразумете се, о царе; научете се, земни съдии. Слугувайте на Господа със страх и радвайте се с трепет. Целувайте Избраника, за да се не разгневи, та погинете в пътя; защото скоро ще пламне Неговият гняв. Блажени са всички, които се надяват на Него" (Псалми 2:10-12)

Притчите потвърждават опасността от отхвърлянето на Христос: **"А който ме пропуска онеправдава своята си душа; Всички, които мразят мене, обичат смъртта" (Притчи 8:36)**. Извън Христос няма надежда за човека. Онези, които разпознаят тази истина и предадат живота си на Него, ще пожънат накрая велики награди: **"А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име" (Йоан 1:12)**.

На чия страна си ти днес? На страната на тези, които отхвърлят? Или на тези, които приемат?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	14	Притчи	16
Вторник	..	15	..	17
Сряда	..	16	..	18
Четвъртък	..	17	..	19
Петък	..	18	..	20
Събота	..	19	..	21
Неделя	..	20	..	22

Стих за запомняне: "Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тая чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той" 1 Коринтяни 11:26

Текст: Матей 26:17-30; 1 Коринтяни 11:23-34

Има два обряда, които Господ Исус заповяда на учениците Си да спазват физически. Първият е водното кръщение, което се прави един път завинаги и символизира отъждествяването на вярващия със смъртта, погребението и възкресението на Христос. То се прави след като някой се покае, упражнил е спасителна вяра в изкупителната Христова кръв и е получил благодат да живее над греха. В днешното ни учение ще разглеждаме втория обред – Господната Вечеря, непрекъснато повтарящ се обред, установен лично от Господ и задължителен за всеки новороден вярващ.

Въпрос 1: *Кои са двата обряда, оставени от Господ Исус Христос за вярващите от диспенсацията на благодатта?*

Внимателното изучаване на евангелията разкрива, че най-важните теми на християнската вяра са тези, записани от Матей, Марк, Лука и Йоан, всеки от които е направил запис за живота на Спасителя от различна гледна точка. Важно е да отбележим, че и четиримата евангелисти са записали това важно събитие в живота на Господ Исус Христос. Освен това, апостол Павел, който се обърна към вярата няколко години след възнесението на Исус, имаше откровение за това и също го записа в едно от посланията си (**1 Коринтяни 11:23-24**).

Въпрос 2: *Как мислиш, защо в значителна част от Новия Завет се съдържа запис за Господната Вечеря?*

ОТ ЮДЕЙСКАТА ПАСХА КЪМ ХРИСТИЯНСКАТА ГОСПОДНА ВЕЧЕРА

Христос редовно спазваше ежегодната Пасха на евреите, която беше възпоменание за великото избавление на Израилевите чада (**Изход 12:1-37, 41; Матей 26:17**). Тази церемония беше преобраз на очакваната изкупителна жертва на Месия. Не е записано много за Пасхата през първите две години от служението на Христос, но последната Пасха е от такава значимост, че записът за нея ехти в евангелия и послания.

Господ Исус установи Господната Вечеря по време на Пасхата с последователите Си. Това е така, защото между двете има връзка. Пасхата се правеше като възпоменание за великото Божие избавление на израилтяните от Египет. Върховният момент в това събитие, беше заколването на пасхалното агне без недостатък, който символизира и е прототип на заместващата жертва на Исус Христос. Това беше преди три хилядолетия. Господ спази този обред преди две хиляди години и потвърди неговата значимост. В онази нощ Той обясни, че Великата Жертва на истинския Божий Агнец, Който идва да освободи света от грях, скоро ще бъде принесена. Той постави началото на Господната Вечеря и замести Пасхата с нея. Оттук нататък ние трябва да си припомним заместващата жертва на Христа и то чрез Господната Вечеря (**Лука 22:14-20**). И за разлика от Пасхата, Господната Вечеря не е веднъж годишно, а **"всеки път"** когато го правите (**1 Коринтяни 11:25-26**). Господната Вечеря се спазва като възпоменание за заместващата жертва на Исус Христос. След Христовите страдания беше сложен край на спазването на Пасхата, заедно с другите Старозаветни закони и обичаи (**Еремия 31:31-34; Евреи 10:1,14-20**). Днес изкупените редовно приемат Господна Вечеря, припомняйки си смъртта на Господа.

Въпрос 3: Каква е връзката между последната Пасха и Господната Вечеря?

БИБЛЕЙСКОТО СПАЗВАНЕ НА ГОСПОДНАТА ВЕЧЕРЯ

При Господната Вечеря се използват два символа, а именно безквасен хляб и плодът на лозата. Квасът означава мая. Още от старозаветни времена квасът е символ на греха. Безквасният хляб е символ на "безквасното" (безгрешното) тяло на Христос, **"което беше разчупено"** за нас (**1 Коринтяни 11:24**). Затова ще бъде погрешно да използваме хляб с мая, за да отслужваме Господна Вечеря. Все пак, безквасният хляб не е самото тяло на Христос, а само символ.

Плодът на лозата символизира кръвта на Христос, **"която се пролива за прощаване на греховете"** (**Матей 26:28**). Исус даде чашата на последователите Си след като беше я благословил и след като им беше дал от безквасния хляб. Отново, това е само символ, а не самата кръв на Христос. Ще бъде погрешно да заместим сока от грозде с ферментирало или опияняващо вино, с друг червен сок (боровинки, малини, къпини и т.н.), с вода или друга течност. В действителност, плодът на лозата ще се използва и във вечерята с Господа след Грабването – Сватбената Вечеря на Агнето (**Матей 26:29**). Това са единствените символи, използвани от Господа.

Въпрос 4: Какви символи се използват при Господната Вечеря и какво символизируют те?

Христос заръча този обред да се спазва постоянно, **"докато дойде Той"** (**Лука 22:19-20, 1 Коринтяни 11:26**). Всеки вярващ трябва редовно да взема участие в Господната Вечеря (**1 Коринтяни 10:16-17; 11-28**). Ранната църква правеше така (**Деяния 2:42,46; 20:7**). Макар и да няма никакъв закон в Новия Завет, който да указва колко често да се прави, Господната Вечеря е обичай, който се спазва от всяка християнска група.

Целите на Господната Вечеря са: за възпоменание на Неговата смърт (**Лука 22:19; Исаия 53:5; 1 Коринтяни 11:26**) и за предвкушване на обещаното Му идване (**1 Коринтяни 11:26; Йоан 14:1-3**). При обряда писанието заръчва на вярващите да погледнат нагоре (към небето) (**1 Коринтяни 11:23; Деяния 7:55-56**), назад (към Голгота) (**1 Коринтяни 11:28; 5:6-8; 10:21**) и напред (към Неговото идване и нашето вечно общение с Него) (**1 Коринтяни 11:26; Откровение 19:7-9**).

Въпрос 5: Кои са целите на Господната Вечеря?

Тъй като Господната Вечеря се дава в Църквата и е за християните, към нея не бива да се отнасяме с безотговорност, безразличие или неподготвеност. Тя винаги се предхожда от лична подготовка, точно както старозаветната Пасха се предхождаше от седмица, в която хлябът и домовете на евреите биваха очистени от квас. Така и Господната Вечеря се предхожда от живеене в святост и отвръщане от всеки грях и от всяко зло.

Който и когато и да дойде, да вземе Господна Вечеря, трябва по необходимост да изпитва себе си, да не би да яде недостойно. Изпитване на всичко в тебе – живота ти, поведението ти, характера ти, думите ти, мислите ти, сърцето ти и дори мотивите ти – не могат да бъдат заменени срещу желанието ти да вземеш участие в Господната Вечеря. От друга страна, църква, чиито членове са оплетени в съмнения, лоши чувства, клюки, злословене, лицемерие, подлизурство и язвителност, не бива да пристъпват към Господната трапеза преди първо да се очистят, да изповядат греховете си, да се покаят, да бъдат възстановени и обновени.

Въпрос 6: Как трябва да се приближава вярващият към Господната трапеза?

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ НЕДОСТОЙНОТО УЧАСТИЕ В ГОСПОДНАТА ТРАПЕЗА

Последствията от недостойното участие в Господната трапеза са катастрофални както за недостойно участващия, така и за църквата като цяло.

"Затова, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа. Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си. По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали"
(1 Коринтяни 11:27-30)

Първо, непочтителния участник е виновен за оскверняване святостта на обряда Господна Вечеря. Той е виновен за презрение на Христовата кръв. Той осквернява постановлението и с това разпъва втори път Спасителя. И вместо да бъде очистен и изцелен чрез кръвта Му, той става виновен за кръвта на Господа. Това е съглашение със смъртта и погибелта. Това е сеене за плътта, от което ще последва неминуемо тление. Това е голям риск: **"той яде и пие осъждане на себе си"**. Човек, който провокира Бога, неминуемо ще навлече на себе си погибел.

За жалост, наказанието може да е дори под формата на смърт – физическа, духовна и вечна смърт. В по-меката си форма то може да е болест или немощ. **"По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави" (1 Коринтяни 11:30).**

Трябва ли Божият гняв срещу непочтителните да възпира святите и искрени вярващи, изпълнени със страхопочитание, да приемат Господна Вечеря? Разбира се, че не! Святите и бдителни християни, които чакат Господа, трябва да бъдат насърчавани да участват в Господната трапеза и да се радват, по такъв начин, на благословенията, но не и без да изпитват себе си.

Въпрос 7: Какви са последствията от недостойното участие в Господната трапеза?

СЕБЕИЗПИТВАНЕ ПРЕДИ УЧАСТИЕ В ГОСПОДНАТА ТРАПЕЗА

"Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата" (1 Коринтяни 11:28)

Себеизпитването е оглеждане в огледалото на Божието Слово. По този начин участващият би размислил за свещеността на този обред и би го сравнил със собствените си мисли, съвест, мотиви и начин на живот. Нужно е таква себеизпитване преди някой да приближи Господната трапеза.

За достойните членове и за достойните църкви, участващи в Господната трапеза, благословенията са много. Обрядът носи единство и любов между братята и задушава разцепленията и несъгласията **(1 Коринтяни 10:16-17; 11:16-30).**

Когато Господната Вечеря се отслужва с цялото ѝ духовно значение, носи благодат и пълнота в живота на участниците. Благословенията, осигурени чрез смъртта на Христос, биват наново освободени при възпоменанието, пробудено чрез Господната трапеза.

Докато недостойното участие в Господната Вечеря привлича болести, то достойното участие на истинските вярващи ще им донесе изцеление, здраве и духовна жизненост. И истинското пазене на този обред от истинските вярващи ще носи живот и ще дава изобилие, докато Той дойде да вземе Своите у дома.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	21	Притчи	23
Вторник	Деяния	1	..	24
Сряда	..	2	..	25
Четвъртък	..	3	..	26
Петък	..	4	..	27
Събота	..	5	..	28
Неделя	..	6	..	29

Стих за запомняне: "...за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: Той взе на себе Си нашите немощи и болестите ни понесе" Матей 8:17

Текст: Изход 15:26; 23:25-26; Исаия 53:4-5; Матей 8:16-17;
1 Петрово 2:24; Псалми 103:1-3

Изследвайки дължината и широчината на пъстрата история на Божието работене с човека, ние откриваме, че изцелението е Божията воля. Бог е добър и желае Неговите деца да живеят в добро здраве, както и да се радват на божествено изцеление през дните си на земята. Таз идея е недвусмислено изявена чрез апостол Йоан, Възлюбеният:

"Възлюбений, молих да благоуспяваш и да си здрав във всичко, както благоуспява душата ти" (3 Йоаново 2)

ИЗЦЕЛИТЕЛНИЯТ ЗАВЕТ НА БОГА С ИЗРАЕЛ

В Библията има над 70 думи, в чийто корен е думата "**здрав**", и над 120 производни от глагола "**изцеля**". Изцелителният Завет е Божият план за всички, които са в заветни взаимоотношения с Бога. Въпреки че Бог има непрояващ се план за изцеление и здраве за човечеството, има милиони, които не познават блажената радост от придобивките, които осигурява изцелителният завет, защото не са влезли в заветни взаимоотношения с Бога.

Нищо не може да докаже по-добре желанието и възможността на Бог да изцелява болните от имената "**Йеова Рафа**" и "**Йеова Рофека**" – едни от имената, с които Бог се разкри на израилтяните. Те означават "**Аз Съм Господ, Който те изцелявам**" или "**Аз Съм Господ, Твоят Изцелител**" (Изход 15:26; Исаия 53:4-5; Матей 8:16-17; 1 Петрово 2:24). Като по-нататъшна проява на Неговата воля да изцерева, Бог изпрати Своя Единороден Син "**Който обикаляше да прави благодетения и да изцелява всички угнетявани от дявола**" (Деяния 10:38). По такъв начин Той заявяваше, че изцелението е волята на Отца и една от главните Му грижи.

Бог е нашият Изцелител. Той постави завета Си с Израел, Неговият избран народ в старозаветните времена. Този завет изявява Неговата природа. Обещанието Му да пази Израел от болестите, които Той нанесе върху египтяните, беше направено като част от изцелителния завет. Израил стана Божията заветна нация. От този ден те започнаха да консумират благата на завета. Все пак, за да се радват на изцеление и здраве, израилтяните тябваше да пазят Божиите заповеди и да се покоряват на Словото Му. Те щяха да се облагодетелстват от божетсвеното снабдяване дотогава, докато оставаха верни на завета. Бог вярно пази Своята част от завета. Различни болести, напасти и язви щяха да дойдат върху тях само когато те нарушаваха завета си с Бога чрез непокорство (**Второзаконие 28:15-61; Псалми 107:17-20**).

Въпрос 1: Какво разбра за изцелителния завет?

УСЛОВИЯТА И ОБЕЩАНИЯТА НА ЗАВЕТА

Изцелителният завет беше направен с чадата на Израел и с всички онези, които желаеха и избираха да живеят под Божия завет, даден чрез Мойсей. Както всеки друг завет, той включва две страни: Бог, от една страна, и човека, от друга страна.

Изцелителният завет също има две части: от едната страна са условията или заповедите, от друга – обещанията или ползите. Когато условията са на лице, т.е. има покорство на заповедите, ползите идват естествено **"защото е верен Оня, Който се е обещал"** (Евреи 10:23), Който и може да го извърши.

Условията на изцелителния завет са:

- (1) Този, който е под завета трябва внимателно да слуша Божия глас (**Изход 15:26; Левит 26:14,16**);
- (2) Той трябва да прави това, което е правилно в Божиите очи (**Изход 15:26**);
- (3) Трябва да внимава на Неговите заповеди;
- (4) Трябва да пази всичките Му постановления (**Изход 15:26; Левит 26:3,14-15**);
- (5) Трябва да служи на Господа (**Изход 23:25**).

Тези фундаментални условия несъмнено са в сила и днес, тъй като те бяха дадени още когато заветът беше сключен за първи път в Палестинската пустиня. Това са условията на завета, положени от Господ, Йеова Рафа. Но ние трябва да отбележим, че пазенето на всички заповеди и удовлетворяването на всички условия, не ни освобождава от спазването на основни хигиенни норми и здравословен начин на живот, които ако пренебрегнем, може да изложим тялото си на различни болести. Подходящият вид облекло (за топло или студено), нормална защита от гризачи и насекоми и свързаните с тях болести, добрата и балансирана храна, както и личната хигиена са основните предпазни мерки, които осигуряват безпроблемно здраве в живота ни.

Въпрос 2: Изброй установените от Бог условия за получаване на благословенията от изцелителния завет.

Когато се покоряваме на заповедите Му и изпълняваме условията Му, Бог ни е обещал: **"не ще ти нанесе ни една от болестите"**, **"Аз съм Господ, Който те изцелявам"** (Изход 15:26); **"и Аз ще отмахвам всяка болест помежду ви"** (Изход 23:25).

За да се радваме на завета днес, ние трябва да упражняваме вяра в Този, Който е обещал да ни изцели, а не да бъдем **"лениви"**, но да подражаваме **"ония, които чрез вяра и устояване наследяват обещаните благословения"** (Евреи 6:12). **"А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят"** (Евреи 11:6). Освен това, ние трябва да се молим. Апостол Яков ни казва: **"нямате, защото не просите"** (Яков 4:2). **"Зле ли страда някой от вас? нека се моли... Болен ли е някой от вас? нека повика църковните презвитери, и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното име. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне, и, ако е извършил грехове, ще му се простят... молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния"** (Яков 5:13-16). И накрая, справедливо, ние ще получим обещаното.

С въвеждането на Новия Завет (заветът на благодатта), изцелителният завет стана част от него. Всички ония, които са новородени, са участници и в новозаветния изцелителен завет. Чрез заместващата Христова смърт на Голгота ние ставаме участници в този изцелителен завет. Исаия ни връща в самото начало на постановяването на завета: **"Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари; А ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен. Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; На Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме"** (Исаия 53:4-5). Матей по-късно се позова на този текст: **"за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: Той взе на себе Си нашите немощи, и болестите ни понесе"** (Матей 8:17). Години по-късно,

апостол Петър погледна назад към Голгота и заяви: **"Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте"** (1 Петрово 2:24).

Въпрос 3: Обясни как старозаветния изцелителен завет беше направен част от Новия Завет на благодатта.

Въпрос 4: Къде можем да намерим стихове, указващи на изцелителния завет в днешни дни?

СНАБДЯВАНЕ ЧРЕЗ ЗАВЕТА

Днес, нашият изцелителен завет се основава на по-добри обещания чрез извършеното от Христос на Голгота. Заветът, който Бог направи с Израел сега е в сила за всички, които вярват в Христа. Спасението и изцелението сега са твои безвъзмездно, чрез силата на изкупителното дело на Христос. Цената, която Исус плати на Голгота, заплати напълно спасението на духа, душата и тялото ти. Не бива да даваш място на никаква болест в тялото си. Обаче, за да се радваш на ползите от изцелителния завет, трябва да поддържаш общението си с Бога чрез проява на вяра и пълно покорство на Неговото Слово.

Въпрос 5: Как могат вярващите днес да получат изцеление и да се радват на добро здраве?

Куплет от "Само Исус е нашето послание" повтаря като ехо тази важна за вярващите истина: *Само Исус е наш Изцерител,*

Всичките ни болести Той понесе;

И сега всички светии могат да споделят

Неговия възкресенски живот и пълнота

Ние даваме слава на Бога за хилядите, които са се възползвали от изцелителния завет. Видели сме забележителни отговори на молитви и доказателства за ефикасността на изцелителния завет. Дори скептиците, ако четат Библията с отворен ум, ще открият, че изцелението и здравето са възможни. И това не е всичко. Бог, в Своята вяроност, ни дарява със забележителни чудеса, когато ние се хванем за изцелителния завет. Бог е извършил чудото на сътворението (затова всяка част, която е деформирана или изгубена, трябва да бъде пресъздадена). Ние благодарим на Бог за Неговото Слово, което казва: **"Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши; защото Аз отивам при Отца"** (Йоан 14:12). Цялата слава да бъде на Бога! Амин.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	7	Притчи	30
Вторник	..	8	..	31
Сряда	..	9	Еклисиаст	1
Четвъртък	..	10	..	2
Петък	..	11	..	3
Събота	..	12	..	4
Неделя	..	13	..	5

Урок НЕПОДХОДЯЩОТО ОБВЪРЗВАНЕ И № 78 ХРИСТИЯНСКАТА БИЗНЕС-ЕТИКА

Стих за запомняне: *"Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината?"* 2 Коринтяни 6:14

Текст: 2 Летописи 25:1-10

Старият Завет, като се почне от дните на патриарсите и, по-точно, от дните на Авраам, та чак до времето на пророците, категорично не одобрява неподходящото обвързване. Диспенсацията на благодатта ясно заявява, че ние трябва да си останем отделени от невярващите. **"Не се впрягайте заедно с невярващите"**. Причините за това не са трудни за разбиране.

Първо, вярващите се намират в много специално взаимоотношение с Бога. **"Понеже вие сте люде свети на Господа вашия Бог; вас избра Господ вашият Бог да бъдете Нему собствен народ измежду всичките племена, които са по лицето на земята"** (Второзаконие 7:6). Християнинът е човек, избран от безбожното множество, за да бъде лично притежание на Бога. Той принадлежи на Бога: с тялото, душата и духа си. Той е съд за употреба от Господаря. Всичката му сила, живот, отношения, трябва да бъдат управлявани от Божието Слово. В това специално взаимоотношение ние не можем да имаме нищо общо със злото или греха. Ние трябва да се събираме с други, които имат подобна скъпоценна вяра, за да се борим срещу злото, да бъдем светлина в тъмнината на този свят и да подправяме със сол бизнеса и социалните взаимоотношения в този свят. От издигнатата си в почит и святост позиция, вярващият е призван да не се съобразява с невярващите. Това ни дава яснота защо Писанието ни предупреждава за неподходящото обвързване, от една страна, и ни насърчава да поддържа християнска бизнес-етика, от друга. Но какво представлява неподходящото обвързване?

КАКВО Е "НЕПОДХОДЯЩО ОБВЪРЗВАНЕ"?

Това е несвято близко отношение между вярващ и невярващ. Неподходящото обвързване, в повечето случаи, се наблюдава в женитбата. Когато християнин, който изповядва, че е по пътя към Небето, се ожени за грешница или за някоя колеблива християнка, с намерението да я заведе при Исус след тяхната сватба, ако изпадне в отчаяние или е нетърпелив да се сдобие с положителния отговор на момичето на неговото предложение за женитба, такъв човек се обвързва неподходящо. Младешките християни, учещи или работещи, чиито най-добри приятели са грешници, такива млади мъже и жени са се обвързали неподходящо. Когато християнин, вярващ в Библията и посещаващ църква, която издига Христос, тайно се покланя в окултни църкви или търси утеха от техните пророци и пророчици, той се е обвързал неподходящо.

Въпрос 1: *Какво е неподходящо обвързване?*

Въпрос 2: *В кои области на нашия живот трябва да внимаваме за неподходящо обвързване?*

Писанието предупреждава срещу неподходящото обвързване. Павел задава въпрос на вярващите в Коринт: **"...каково общо имат правдата и беззаконието или какво общение има светлината с тъмнината?"** (2 Коринтяни 6:14). По същество християните не бива да имат с невярващите връзки повече от абсолютно необходимия минимум. Не може да има никакво полезно приятелство, бизнес или общение между вярващ и невярващ, както не може да има нищо общо между тъмнината и светлината. Както Христос не може да има никакво споразумение с

Велиала, така и вярващите в Исус не могат да имат споразумение с невярващите. Християните и не-християните са не само субекти на две различни царства, но на диаметрално противоположни царства. Те действат по съвсем различни принципи.

Въпрос 3: Защо вярващите са предупредени срещу неподходящото обвързване?

ПРИЧИНИ ЗА НЕПОДХОДЯЩОТО ОБВЪРЗВАНЕ

(1) Нетърпението, както виждаме в случая с Авраам, който влезе при Агар (**Битие 16:2-3**); (2) Алчността (лакомята), както виждаме това в Юда, който предаде Исус (**Марк 14:10-11**); (3) Светщината и плътските пожелания, които отклониха Димас (**2 Тимотей 4:10**); (4) Неверието (**Исая 2:16; 3 Царе 22:48-49**); (5) Предумишленото непокорство, както това се вижда от взаимоотношението на Самсон с жена от филистимските дъщери (**Съдии 14:3**); (6) Невежеството. В резултат от невежество Исус, Навиевия син, сключи вреден договор с Гаваонците (**Исус Навиев 9:3-21**); (7) Прекомерната амбиция доведе Авесалом и неговата шайка до позорно поражение (**2 Царе 17:24-26**).

ПОСЛЕДСТВИЯТА ОТ НЕПОДХОДЯЩОТО ОБВЪРЗВАНЕ

Неподходящото обвързване, било в женитбата, в приятелствата, в бизнеса или поклонението, е много опасно. Неподходящото обвързване на практика е компромис. А компромисът е начало на отпадането от вярата, начало на много опасно духовно пързаяне по нанадолнище. Дори и да не се наблюдават никакви междинни ефекти, щом веднъж някой се обвърже неподходящо в женитба, поклонение или бизнес, това неизменно ще отслабва все повече и повече основите на духовната му сила. Дори това неподходящо обвързване да не доведе веднага до явен грях, то сигурно, но неусетно, ще потуши огъня на **"първата любов"**. Може в началото на неподходящо обвързване в брака да изглежда, че всичко върви добре, но впоследствие ще се появят редица неприятности и духовни катастрофи.

"А Соломон се сроди с египетския цар Фараона, като взе Фараоновата дъщеря; и доведе я да живее в Давидовия град догде да свърши съграждането на своя дом, и на Господния дом и на стената около Ерусалим" (3 Царе 3:1)

Такъв беше случаят със Соломон. Той се обвърза с неподходящо приятелство. Той се сприятели с царя на Египет. Изглеждаше, че идеята е добра, но по-късно това го доведе до неподходящо обвързване в женитбата. Той се ожени за дъщерята на Фараона. Но започналото спускане по нанадолнището не приключи тук. Соломон се ожени за много чужденки. **"Имаше седемстотин жени княгини и триста наложници; и жените му отвърнаха сърцето му" (3 Царе 11:3)**. Докато неговото падение продължаваше, той се втурна стремглаво в идолопоклонство. Той предаде царското си положение и власт на идолите. Официално идолопоклонството му беше подплатено с построяване на високите места на Хамос, мерзостта на моавците, на хълма, където преди беше Ерусалим, и на Моллох, мерзостта на амонците (**3 Царе 11:8**).

Освен Соломон, Самсон показва как един човек може да е все още праведен пред Бога в началото на неподходяща връзка. Силата му отслабваше и енергията му се стопяваше, но той не забелязваше това. Неподходящото обвързване в женитбата, което изглеждаше на пръв поглед безобидно, беше неговото велико падение. Накрая, той изгуби очите си, служението си и живота си. Валаам се обвърза чрез неподходящо приятелство с Валак. Всичко изглеждаше добре в началото. Но макар и неусетно, огънят в сърцето на пророка се задуши, поради близките му взаимоотношения със злия цар. Както обикновено, той не забеляза. Накрая той

свърши като съюзник на мадиамците и умря в битка срещу Божиите хора, израилтяните.

"Те воюваха против Мадиама, според както Господ заповяда на Моисея, и убиха всяко мъжко. И между убитите убиха и мадиамските царе: Евия, Рекема, Сура, Ура и Рева, петима мадиамски царе; убиха с нож и Валаама Веоровия син" (Числа 31:7-8).

Гибелта на Саул беше подпечтана с вихрушката, която той пожъна, поради неподходящото си обвързване в поклонението. Душата му беше суха. Имаше духовно затъмнение в общението му с Бога.

"И Саул се допита до Господа; но Господ не му отговори, нито чрез сънища, нито чрез Урима, нито чрез пророци" (1 Царе 28:6)

Тогава той се отнесе до запитвачка на духове. Колко много хора се обръщат към запитвачи на духове, магьосници, окултни доктори, окултни църкви, странни пророци с фалшиви дарби, само защото отговорът на молитвите им се е забавил или са имали някои трудности при преодоляването на видимо сложни ситуации? Това е неподходящо обвързване. То е опасно. Неподходящите връзки трябва да бъдат разкъсани.

Неподходящото обвързване е несъмнено опасно. Най-малкото, защото то те прави да мислиш по-малко за небето. Но, съвсем категорично можем да кажем, че това е начало на най-фаталното стремглаво духовно спускане. Човек трябва да внимава за неподходящо обвързване в приятелствата, общенията, женитбата, поклонението и бизнеса.

Въпрос 4: Посочи три примера на Библейски персонажи, които са се обвързали неподходящо.

Въпрос 5: Какви са последствията от неподходящото обвързване?

Как тогава християните могат да влизат във бизнес-взаимоотношения? Или какви са основните етични норми, които вярващите трябва да следват в бизнеса? По същество, във всичките си бизнес дела християните трябва да следват принципите за честност, почтеност и прозрачност. Те трябва да се въздържат от методите, моделите и извратените практики на непокаяните, които макар и да са общоприети, са мерзост в очите на Бога (**Притчи 13:11; 20:10; 11:1; 10:5; Римляни 12:11**). Тези грешни светски методи могат да изглеждат печеливши и обещаващи в началото, но краят им е срам, скръб, катастрофа и смърт. **"Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт" (Притчи 14:12).**

Въпрос 6: Спомени три основни бизнес принципа, които християните трябва да спазват.

Въпрос 7: Какви опасности крие неетичното бизнес поведение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	14	Еклисиаст	6
Вторник	..	15	..	7
Сряда	..	16	..	8
Четвъртък	..	17	..	9
Петък	..	18	..	10
Събота	..	19	..	11
Неделя	..	20	..	12

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”

Марк 12:24

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
